

Джеймс Метью Барри

PETER PEN

ВИДАННЯ З ПАРАЛЕЛЬНИМ ТЕКСТОМ

James Matthew Barrie

PETER PAN

Джеймс Метью Баррі Пітер Пен = Peter Pan

*предоставлено правообладателем
http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=27067521
Джеймс Метью Баррі «Пітер Пен». Серія «Видання з паралельним
текстом». Літературно-художнє видання (англійською та
українською мовами): Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»;
Харків; 2017
ISBN 978-966-03-7869-8*

Аннотація

Повість шотландського письменника Джеймса Метью Баррі (1860–1937) «Пітер Пен» – це романтична казка про світ дитинства. Головний герой Пітер Пен – хлопчик, який не хоче ставати дорослим, – живе у дивовижній країні Ніколандії разом із загublеними дітьми. їм подобається жити поряд з феями на деревах, літати та повсякчас влаштовувати різні витівки, але хлопчикам бракує мами. І їхній ватажок Пітер Пен знаходить дівчинку Венді, яка погоджується стати їхньою мамою і полетіти у Ніколандію разом зі своїми двома братами. Про дивовижні пригоди Венді, Пітера Пена, феї Тінкер Белл та загublених хлопчиків, про їхню битву з піратами читач і дізнається, прочитавши цю книжку.

Содержание

Пітер Пен	4
Розділ 1	4
Розділ 2	17
Розділ 3	31
Розділ 4	51
Розділ 5	64
Розділ 6	79
Розділ 7	93
Розділ 8	103
Конец ознакомительного фрагмента.	109

Джеймс Метью Баррі Пітер Пен = Peter Pan

Пітер Пен

Розділ 1

Пітер Пен порушує спокій

Усі діти, крім лише одного, рано чи пізно виростають. Наскільки швидко це стається, Венді з'ясувала самотужки. Якось, коли їй було всього два роки, вона бавилася в садочку. Зірвала одну квітку і побігла з нею до мами.

Мабуть, Венді цієї миті була дуже гарненька, бо мама, пані Дарлінг, поклала її руку на своє серце й аж заплакала:

– І чому ти не можеш залишитися такою назавжди?

Тільки й усього трапилося між ними, але відтепер Венді знала, що мусить вирости. Ви про це дізнаєтеся, як тільки вам виповнюється два роки. Два – це початок кінця.

Ця родина жила в будинку № 14 (таким був номер їхньої оселі на цій вулиці), і поки не з'явилася Венді, її мати була найголовнішою. Вона була справжньою леді, з романтичним складом розуму і таким милим глузливым ротиком. Її роман-

тичний характер нагадував крихітні коробочки, одна в одній, які привозять із загадкового Сходу, однак часто стається, їх є на одну більше. Її солодкий рот міг дарувати поцілунок, якого Венді завжди прагнула, і його було добре помітно в правому куточку губ.

Життєвий шлях пані Дарлінг був таким: багато джентльменів, які були хлопчиками, коли вона була дівчинкою, виявили одночасно, що вони закохалися в неї, й усі рушили до неї додому, щоб запропонувати свої руку та серце, за винятком пана Дарлінга, який узяв таксі й усіх випередив і таким чином став її обранцем. Він отримав від неї все, крім внутрішньої коробочки і заповітного поцілунку. Він так і не дізнався про цю коробочку, а з часом відмовився від спроби дістатися й до поцілунку. Венді думала, що його міг би отримати Наполеон, але я можу уявити, як він намагається, а потім спалахують пристрасті та грюкають двері.

Пан Дарлінг вихвалявся перед Венді, що її мати не тільки кохала його, але й поважала. Він був одним із тих експертів, хто знає все про біржі й акції. Звісно, ніхто цього до пуття не знає, але чоловік знав більше за інших, тому часто повідомляв, що акції піднялися чи впали, з таким виглядом, що будь-яка жінка стала б його поважати.

Пані Дарлінг виходила заміж уся в білому, вона ще якийсь час захоплювалася малюванням квітів, дуже тішилася тим, наче це була якась гра. Та часом їй це набридало, квіти гинули, а замість них з'являлися малюнки дітей без облич. Вона

малювала їх, коли зрозуміла, що треба рухатися далі. Діти спочатку з'явилися в уяві пані Дарлінг.

Першою народилася Венді, потім був Джон, а після нього – Майкл.

Через тиждень чи два після того, як Венді з'явилася на світ, батьки довго сумнівалися, чи зможуть вони її залишити, адже доведеться годувати ще один рот. Пан Дарлінг страшенно радів, але він був дуже серйозний, сів на краєчок ліжка пані Дарлінг, узяв її за руку і полічив витрати, в той час як вона благально дивилася на нього. Вона хотіла ризикнути: хай буде, що буде, але від свого не відступиться. Натомість чоловік озброївся олівцем та аркушем паперу, і якщо вона плутала його своїми зауваженнями, то доводилося починати все знову.

– Не перебивай, – благав він її. – У мене в кишені є фунт і сімнадцять пенсів, а ще два шістдесят в офісі. Я можу не пити каву на роботі, це заощадить десять шилінгів до двох і дев'яти, і шести, з вашими вісімнадцятьма і трьома це буде триста дев'яносто сім, п'ять із нульовим залишком у моїй чековій книжці становитиме вісімсот дев'яносто сім... Хто там бешкетує? Вісімсот дев'яносто сім, крапка і додати сім... Нічого не кажи! Та ще фунт ти позичила тому чоловікові, який приходив до нас... Тихо, малеча... Крапка... і завести дитину, але ти вже це зробила! Я сказав дев'ятсот дев'яносто сім? Так, я сказав дев'ятсот дев'яносто сім. Питання лише в тому, чи зможемо ми прожити на дев'ятсот дев'яносто сім

фунтів на рік?

– Ще й як зможемо, Джордже, – запевнила дружина чоловіка. Бо вона була на боці Венді, яка була важливішою за них обох.

– Не забувай про свинку, – попередив він майже загрозово і знову почав лічити. – На свинку – фунт, це те, що я відклав, але вважаю, що на це вдасться витратити тридцять шилінгів. На кір треба півтора, та й кашлюк обійдеться не менше ніж половина цього.

І він продовжував, додавав і віднімав, аж поки нарешті кошти на свинку Венді не урізали до двадцяти шести, а два види кору вирішили розглядати, як один.

Такі ж переживання з'явилися, коли народилися Джон і Майкл, ліміт на них був навіть жорсткіший. Але їх також залишили, і незабаром можна було побачити всіх трьох дітей на вулиці, як вони поважно крокували в школу у супроводі їхньої доглядальниці, панни Фулсем.

Пані Дарлінг любила, щоб все в будинку було, як належить, а пан Дарлінг любив, щоб було так, як в інших людей. Тому їм була потрібна нянька. А позаяк родина була бідна і майже всі гроші йшли на молоко для дітей, то нянькою стала велика чорна собака-нюфаундленд, яку звали Нена й яка була нічиєю в той час, коли Дарлінги забрали її в родину. Та вона дуже любила дітей. Дарлінги знайшли собаку в Кенсінгтонському парку, де вона вешталася, зазираючи в дитячі візочки. Нену дуже не любили недбайливі няньки, яких вона

супроводжувала додому і скаржилася на них їхнім господи-
ням.

Нена виявилася справжнім скарбом, а не нянькою. Вона часто купала дітей і вставала до них уночі, якщо хтось із її підопічних хоча б зойкнув. Звісно, її буда стояла прямо в дитячій кімнаті. Нянька бездоганно відрізняла кашель, не вартий уваги, від кашлю, за якого горло треба було обв'язати старою панchoхою. Нена вірила в старі випробувані засоби, на кшталт листя ревеню, і не довіряла всім цим новомодним розмовам про мікроби і таке інше. Було чому повчитися, коли нянька вела дітей до школи, ідучи статечно біля них, коли малі добре себе поводити, і повертала їх в один ряд, якщо вони відхилялися від нього.

На копанку Джона (в Англії футбол називають копанним м'ячем, копанка – так коротше) днями вона жодного разу не забула його светр і зазвичай носила парасольку в зубах на випадок дощу. В підвалі школи є спеціальна кімната, де дорослі чекають на своїх дітей, туди й заходила панна Фулсем. Усі сиділи на кріслах, в той час як Нена лежала на підлозі, але це була єдина різниця. Люди намагалися ігнорувати собаку, як нижчу за соціальним статусом за себе, а тварина зневажала їхні теревені. Вона обурювалася візитами в дитячу кімнату друзів пані Дарлінг, але якщо вони приходили, то нянька скидала одяг Майкла і синій обруч Венді, а потім гладила волосся Джона.

Нена, що не кажи, була взірцевою нянькою, і пан Дарлінг

чудово це знав, хоча іноді і непокоївся, що пліткують щодо цього сусіди.

Адже він займав високе становище в суспільстві.

Нена також бентежила його, але інакше. У чоловіка іноді з'являлося таке відчуття, що вона його зовсім не поважає.

– Я знаю, що вона дуже поважає тебе, Джордже, – запевняла чоловіка пані Дарлінг і робила непомітний знак дітям, аби ті були особливо ласкавими з батьком.

Часом у дитячій влаштували танці, в них іноді брала участь і Ліза, єдина служниця в будинку. Як кумедно вона виглядала в своїй довгій спідниці і чіпці покоївки, хоча вона присягалася, коли танцювали, що більше ніколи цього не одягне. Веселими були ті гучні забави! А ще веселішою була пані Дарлінг, піруети котрої здавалися настільки дикими, що все, що ви могли бачити, була її посмішка, а потім, якщо пощастить, то ви, можливо, отримали б і поцілунок. Важко було уявити собі простішу та щасливішу сім'ю до того, як з'явився Пітер Пен.

Пані Дарлінг вперше виявила його, коли наводила лад у думках своїх дітей. Таку звичку мають усі хороші матері. Коли їхні діти засинають, матері прибирають у їхніх думках, наводять там лад і розкладають по своїх місцях усі думки, що блукали там впродовж дня. Якби ви могли не спати (але, звісно, ви не можете), то побачили б, як рідна мати прибирає у ваших думках, і вам було б дуже цікаво спостерігати за нею. Це зовсім, як наведення ладу в шухлядах. Ви б поба-

чили її на колінах, гадаю, в хорошому гуморі, над деякими з ваших думок, здивовану, де на землі можна взяти таку річ, що робить відкриття солодкими і зовсім не гіркими, від чого з'являються ямочки на щоках. І це так приємно, як гладити кошени, однак дуже важливе не може залишитись поза вашою увагою. Коли дитина прокидається, то всі примхи вже лежать складеними на дні її розуму, а згори лежать добрі почуття, добряче провітрені та вичищені за ніч.

Не знаю, чи доводилося вам колись бачили карту розуму людини. Лікарі іноді малюють карти інших частин тіла, і ваша власна може дуже вас зацікавити. Але дуже важко намалювати карту розуму малої дитини, думки якої часто плутаються, і це не дозволяє зосередитись. Там є зигзагоподібні лінії, схожі на позначення стрибків температури на картці, а це, ймовірно, дорога на острів, бо Ніколандія – завжди якийсь острів, з дивовижними кольорами то тут, то там, з кораловими рифами, зі швидкохідним кораблем на горизонті, з дикунами в самотніх печерах і гномами, з яких виходять чудові кравці. Там є ще печери, на дні яких протікають річки, і принцеси, у яких є по шість старших братів, і занедбана хатинка в лісі, і ще – дуже стара бабуся, а ніс у неї гачком. З цим ще можна впоратися, якби це було все. Бо там є ще перший день у школі, релігія, батьки, круглий ставок, вбивства, фіранки, дієслова, що вимагають давального відмінка, шоколадний пудинг у неділю, взяття в фігурні дужки, балачки, дев'яносто дев'ять і три пенси за самотійне висмикування

зуба тощо. Все це є частиною острова або іншої місцини із зазначенням конкретного місця, і все це доволі заплутано, тим більше, що нічого не залишається без змін.

Звісно, що Ніколандія створена для добрих справ. Джон, наприклад, жив у лагуні з фламінго, які літали над ним й яких він міг підстрелити. Джон жив у перевернутому човні, Майкл – у вігвамі, а Венді – в курені з міцно зшитого до купи великого листа. У Джона не було друзів, зате Майкл мав нічних друзів, а Венді мала ручного вовка, покинутого своїми батьками в дитинстві. Але в усій Ніколандії була родинна подібність, й якби всі стояли поряд, то можна було б сказати, що у них є такий самий ніс абощо. На цих чарівних берегах діти, граючись, витягують на берег свої рибальські човни, сплетені з верболозу. Ми з вами також бували там. І досі вчувається нам шум прибою, хоча ми вже ніколи не висадимося на тому березі.

З усіх чудових островів Ніколандія найзатишніший і найкомфортніший, не надто великий і не задовгий, як ви знаєте, з незначними відстанями між однією й іншою пригодами і з чудовою природою. Коли ви граєтесь у нього щодня, створюючи з крісел і скатертини, то це жодною мірою не змушує когось тривожитись, але на дві хвилини перед тим, як ви лягаєте спати, острів стає дуже реальним. Саме для цього й створені нічні каганці.

Іноді, мандруючи думками своїх дітей, пані Дарлінг натикалася на незрозумілі слова, і найменш збагненним було

слово «Пітер». Вона не була знайома з жодним Пітером, але в думках Джона та Майкла він траплявся дуже часто, а в голові у Венді зустрічався мало не на кожному кроці. Ім'я це було написано в неї більшими літерами, ніж усі інші слова. І пані Дарлінг зауважила, що воно виглядає якось дуже дивно та зухвало.

– Так, Пітер дуже зарозумілий, – зізналася Венді зітхаючи, коли мама спитала її про нього.

– Але хто він, доню?

– Він просто Пітер Пен, ти ж знаєш, матусю.

Спочатку пані Дарлінг ніяк не могла згадати, але потім, подумки повернувшись у своє дитинство, вона раптом згадала про якогось Пітера Пена, про якого казали, що він живе там, де феї. Історії про цього хлопчика були зовсім дивовижні. Коли мама була маленька, то вірила в це, бо частину дитинства Пітер провів із нею, тому жінка не мала б злякатися. Вона вірила в нього в ті часи, однак тепер це була заміжня та розумна жінка, яка наразі вже сумнівалася, чи існував цей персонаж насправді.

– Крім усього іншого, – зауважила матуся донечці, – йому вже давно час подорослішати.

– О ні, він не росте, – запевнила Венді. – Він якраз такий, як я.

Вона мала на увазі, що він був подібний на неї розумом і зростом. Дівчинка не могла збагнути, звідки вона це знала, просто знала – і все.

Пані Дарлінг вирішила порадитися з паном Дарлінгом, але той тільки поблажливо всміхнувся.

– Згадаєш мої слова, – казав він. – Це якась дурниця, яку Нена запхала їм у голови. Собаці цілком могла спасти на гадку така фантазія. Не звертай уваги, і воно минеться.

Але воно ніяк не миналося, і незабаром нестерпний хлопчисько тихо шокував пані Дарлінг. У дітей трапляються дивні пригоди, які їх хвилюють. Наприклад, вони можуть згадати, що трапилося з ними тиждень тому, як пережили події, коли, перебуваючи в лісі, вони зустріли свого мертвого батька та бавилися з ним. Саме так одного ранку Венді випадково відкрила пані Дарлінг щось, що дуже її стурбувало. На підлозі дитячої кімнати з'явилось листя, якого там не було, коли діти лягали спати. Пані Дарлінг безуспішно ламала голову над цією загадкою, аж тут Венді промовила з поблажливою посмішкою:

– Хочу вірити, що це знову був Пітер.

– Що ти маєш на увазі, Венді?

– Мабуть, дуже соромно не прибирати за собою, – зітхнула Венді. Вона була дуже охайною дівчинкою.

Венді пояснила цілком буденним тоном, що, мовляв, Пітер іноді з'являється вночі в дитячій кімнаті, сідає на краєчок її ліжка і виграє на своїх сопілках. При цьому дівчинка не прокидається, тому невідомо, звідки вона про це знає, просто знає, і все.

– Що за дурниці ти кажеш, люба! Ніхто не може увійти в

будинок, не постукавши.

– Гадаю, що він приходить через вікно, – пояснила дівчинка.

– Кохана, але ж це третій поверх!

– А хіба листя не лежало біля вікна, матусю?

Це була справжнісінька правда. Листя було виявлено неподалік від вікна.

Пані Дарлінг не знала що їй думати, адже Венді промовляла з такою впевненістю, що їй неможливо було пояснити, що все це дівчинка бачила уві сні.

– Дитинко, – вигукнула пані Дарлінг, – чому ти мені про це раніше не розповідала?

– Я забула, – відповіла Венді безтурботно і поспішила до сніданку.

О, то це все ж таки був сон?

А як же тоді бути з листям? Пані Дарлінг розглянула його дуже уважно. Це було висхле листя, та пані Дарлінг була впевнена, що в Англії такі дерева не ростуть. Вона повзала по підлозі зі свічкою в руці, намагаючись виявити ще якісь сліди. Про всяк випадок жінка подлубала кочергою в камінній трубі та постукала по стінках каміна. Вона спустила з вікна спальні мотузку до самої землі, але по ній ніхто не заліз.

Звісно, Венді все це наснилося.

Але їй нічого не наснилося і це з'ясувалося вже наступного вечора. Про цей вечір можна сказати, що саме тоді й почалися надзвичайні пригоди цих дітей.

У Нени був вихідний, і пані Дарлінг сама викупала дітей, поклала їх у ліжечка і кожному заспівала пісеньку. І співала, поки вони один за одним не відпустили її руку і не подалися в країну снів. Все виглядало таким затишним і таким безпечним, що пані Дарлінг усміхнулася своїм недавнім страхам і безтурботно сіла з шитвом біля каміна.

Вона мала закінчити сорочечку для Майкла, який кожен свій день народження отримував нову. В каміні ще горів вогонь. Дитяча кімната була освітлена трьома каганцями. Шитво лежало на колінах пані Дарлінг. Потім її голова похилилася, але тільки трішечки. Жінка заснула. Погляньте ж на цих чотирьох, Венді і Майкл – там, Джон – тут, а пані Дарлінг біля вогню. Але там мав бути ще й четвертий каганець.

Поки жінка спала, вона побачила сон. Їй здалося, ніби острів Ніколандія підплив зовсім близько до будинку і дивний хлопчик із цього острова заявився до них. Він нікого не стривожив, адже жінці здалося, що цього прибульця знали багато жінок, у котрих немає дітей. Може, його знають навіть деякі матері. Уві сні він трохи відсунув завісу, яка приховує острів Ніколандію, і вона побачила, що Венді, і Джон, і Майкл по черзі зазирають у щілину.

Сам по собі сон міг виявитися незначною дрібницею, але поки жінка спала, вікно в дитячій розчинилося й якийсь хлопчик зіскочив на підлогу. За ним слідом у вікно влетіла якась дивна цятка світла, не більша за ваш кулачок. Цятка, як жива, кидалася по кімнаті, мабуть, це вона розбудила пані

Дарлінг.

Жінка сіпнулася, прокинулася і побачила хлопчика. Якимось чином вона одразу збагнула, що це був Пітер Пен. Якби ви, я чи Венді опинилися б у кімнаті, то відразу ж зауважили, що він чимось дуже нагадує той заповітний поцілунок пані Дарлінг. Прибулець був гарненьким хлопчиком, одягненим у костюмчик із сухого листя та живиці, що сочиться з дерев. Але найчарівнішою річчю в ньому було те, що він мав ще всі свої молочні зуби. Коли хлопчик помітив, що господиня кімнати була вже дорослою, то аж заскреготів своїми маленькими перлінками.

Розділ 2

Тінь

Пані Дарлінг зойкнула, і в той самий момент відчинилися двері. Увійшла Нена, адже її вихідний день скінчився. Вона загарчала і кинулася на хлопчика, але той легким рухом випурхнув у вікно. Пані Дарлінг знову зойкнула, але цього разу вже від страху, що він впаде і розіб'ється, тому хутко побігла вниз поглянути, що ж сталося з маленьким хлопчиком, але його там не було. Жінка глянула вгору і в темряві ночі не помітила нічого незвичайного, крім блукаючої зіроньки.

Вона знову піднялася в дитячу кімнату і побачила Нену, яка щось тримала в зубах. Це щось виявилось тінню хлопчика. Коли він підскочив до вікна, Нена кинулася навздогін, однак не спромоглася схопити прибульця, а от його тінь утекти не встигла. Вікно різко зачинилося і спіймало її.

Можете бути певні, що пані Дарлінг розглядала цю тінь дуже уважно, але нічого особливого не виявила.

Нена зразу ж таки втямила, що з цією тінню робити. Вона повісила її за вікном, що мало означати: «Він обов'язково повернеться за нею. Давайте помістимо тінь так, щоб він міг її повернути, не налякавши дітлахів».

Але, на жаль, пані Дарлінг не могла допустити, щоб за вікном щось бовталось. Тінь була дуже схожа на випрану ганчірку, яка псувала вигляд будинку. Їй дуже хотілося негай-

но показати тінь пану Дарлінгу, але той сидів, обраховуючи, звідки взяти гроші на зимові плащі для Джона та Майкла, з мокрим рушником на голові, щоб тримати свій мозок ясним, тому здавалося дуже недоречним турбувати чоловіка. До того ж жінка наперед знала, що він скаже:

– Це все витівки няньки-собаки.

Вона вирішила акуратненько згорнути тінь і покласти її в шухляду кременса, аж поки не трапиться нагода розповісти про це чоловікові. Якби ж то!

Нагода трапилася через тиждень, та краще б і не було тієї незабутньої п'ятниці. Звісно, п'ятниці.

– Мені треба було бути особливо обережною у п'ятницю, – казала вона згодом чоловікові, який сидів поруч, а Нена розляглася з іншого боку, тримаючи господиню за руку.

– Ні, і ще раз ні, – постійно повторював пан Дарлінг. – Це я відповідальний за все це. Я, Джордж Дарлінг, зробив це. Меа кульпа, меа кульпа, – додав він латиною, що означало «моя вина». Він отримав класичну освіту.

Так вони сиділи вечорами, згадуючи ту фатальну п'ятницю, поки всі, навіть найдрібніші деталі не проявилися у їхніх головах, як це буває із зображеннями зі зворотного боку при поганому друці.

– Якби я тільки не прийняла запрошення від сусідів із будинку № 27! – бідкалася пані Дарлінг.

– Якби я тільки не налив свої безглузді ліки в мисочку Нени, – додав пан Дарлінг.

– Якби я тільки здогадалася зробити вигляд, що ліки мені подобаються, – промовляли собачі очі, повні сліз.

– Це моя жага до забав, Джордже!

– Це моє дурнувате почуття гумору, люба.

– Це моя схильність ображатися через дрібниці, любі пане і пані.

А потім хтось із них, або й усі разом, плакали, і кожен думав про своє. Нена думала: «Це правда, правда, не можна наймати собаку в няньки». Багато разів пані Дарлінг промокала своєю хустинкою очі собаки.

– То ще той друзяка! – викрикував пан Дарлінг, а Нена гавкала, наче його відлуння. Але пані Дарлінг ніколи не дорікала Пітеру. Лише щось з'являлося у правому кутку її рота, що не давало вимовляти імені Пітера.

Так вони сиділи гуртом у спорожнілій дитячій кімнаті, пригадуючи всі подробиці цього жакливого вечора. Розпочався він зовсім пересічно, так само буденно, як сотні інших подібних вечорів. Тоді Нена нагріла води, щоб викупати Майкла, і на своїй спині потягла його у ванну.

– Не хочу в ліжко! – репетував Майкл, бо він завжди вважав, що його слово має бути останнім в усьому. – Не хочу, не хочу, Нено, адже ще немає навіть шостої години. О, люба, люба, я тебе розлюблю, Нено! Кажу ж бо, що не хочу купатися, не хочу, не хочу.

Тоді пані Дарлінг увійшла в дитячу, одягнена в свою білу вечірню сукню. Вона одяглася завчасу, бо Венді дуже люби-

ла, коли мама одягала це плаття з намистом, подарованим Джорджем. Вона одягла й браслет Венді на свою руку. Жінка часто просила в доньки дозволу одягти цю прикрасу, поки та не виросте. А Венді дуже любила позичати свій браслет мамі поносити. Остання знайшла двох своїх дітей, коли ті бавилися в «маму і тата» і розігрували той момент, коли народилася Венді, тоді Джон заявив:

– Я щасливий повідомити вам, пані Дарлінг, що ви тепер стали матір'ю, – таким тоном, яким міг би промовити й сам пан Дарлінг із такої нагоди.

Венді танцювала від радощів так, як це зробила б справжня пані Дарлінг.

Потім так само «народився» Джон, тільки ще урочистіше, бо народився хлопчик. Коли Нена привезла Майкла з ванної, і той теж благов, що також хоче народитися, але Джон різко сказав йому, що їм уже досить дітей.

Майкл мало не зарідав.

– Нікому я не потрібен, – сказав він, і леді у вечірній сукні була змушена припинити цю гру.

– Мені потрібен, – заявила вона. – Я хочу ще й третю дитину.

– Хлопчика чи дівчинку? – поцікавився Майкл не надто обнадійливо.

– Хлопчика.

Тоді він стрибнув до неї на коліна. Здавалося б, незначна подія для пана і пані Дарлінг, але Нена нагадала, що це

трапилося мало не вчора ввечері в дитячій кімнаті Майкла. Тепер вони спробували згадати це.

– Тоді я увірвався, як торнадо, чи не так? – зауважив пан Дарлінг, глибоко себе зневажаючи. Тоді він справді нагадував ураган.

Але цей чоловік заслуговує виправдання. Він також одягався на вечірку, і все було гаразд із ним, поки справа не дійшла до краватки. Це складна справа, маю вам сказати, бо цей чоловік, який знав усе про біржу й акції, зовсім не вмів зав'язувати краватки. Іноді краватка здавалася без бою, але бували випадки, коли було б набагато краще, якби пан Дарлінг проковтнув власну гордість і користувався готовими краватками, зав'язаними заздалегідь.

Це був саме такий випадок. Чоловік увірвався у дитячу кімнату, тримаючи в руках неохайно зім'яту краватку.

– Що, що трапилося, любий татку?

– Сталося! – репетував він дуже голосно. – Ця краватка, вона не зав'язується!

Чоловік став небезпечно саркастичним.

– Тільки не на шиї! Хоча на спинці ліжка вона й зав'язується! Збожеволіти, двадцять разів я зробив це на спинці ліжка, а на шиї нічого не вдається! О, це вже ні! То вже даруйте.

Йому здалося, що пані Дарлінг не збагнула всієї серйозності ситуації, тому він продовжив:

– Попереджаю тебе, матінко. Поки ця краватка не зав'я-

жеться по-людськи навколо моєї ший, ні на яку вечерю я не піду, а якщо ми сьогодні не підемо в гості, я перестану ходити на службу, і ми будемо голодувати, а наші діти опиняться на вулиці.

Але й тоді пані Дарлінг залишалася спокійною.

– Дай мені спробувати, милий, – запропонувала вона і насправді це було саме те, про що чоловік і прийшов просити дружину.

Своїми м'якими прохолодними руками вона зав'язала йому краватку, в той час, як діти стояли навколо, щоб побачити, як вирішувалася їхня доля. Інші чоловіки обурювалися б, що вона вміла зробити це настільки легко, але пан Дарлінг був занадто тонкою натурою для цього. Він подякував дружині недбало, відразу ж забувши про свій гнів, і вже за мить гарцював по кімнаті разом із Майклом на своїх плечах.

– Який ми тоді влаштували безлад, – зітхнула пані Дарлінг, згадуючи це.

– Наш останній безлад, – застогнав пан Дарлінг.

– О, Джордже, а пригадуєш, як Майкл спитав мене: «Мамо, а як ти дізналася, що це саме я?»

– Пригадую!

– Вони були такі милі, як гадаєш, Джордже?

– І вони були наші, наші! А тепер їх у нас немає...

Безлад припинився з приходом Нени. Пан Дарлінг ненавмисно зіткнувся з нянькою і тут же набрався її шерсті на свої нові штани. І не важливо навіть те, що штани були нові. Це

були перші в його житті штани з шовковою стрічкою по боках! Звісно, пані Дарлінг тут же почистила їх щіткою, але чоловік знову затіяв балачку про те, яка помилка тримати собаку як няньку.

– Джордже, та Нена – просто скарб!

– Не сумніваюся. Тільки часом я відчуваю, що вона сприймає дітей, як цуциків.

– О ні, любий! Я впевнена, вона знає, що у них є душа.

– Дуже дивно, – зауважив пан Дарлінг у задумі. – Дуже дивно.

Це був той випадок, коли його дружина відчувала, що має розказати чоловікові про таємничого гостя. Спочатку він кепкував над цієї історією, але відразу ж спохмурнів, коли дружина показала йому тінь.

– Вона мені нікого знайомого не нагадує, – сказав він, ретельно все розглядаючи. – Але це вказує на якогось негідника. Пригадую, що ми саме про це дискутували, – зронив пан Дарлінг, – коли Нена увійшла з ліками для Майкла. Більше ти ніколи не принесеш пляшечку з ліками в зубах, Нено, і це лише моя вина.

Він був, без сумніву, мужньою людиною, та немає жодних сумнівів у тому, що він повівся доволі нерозумно з тими ліками. Якщо у пана Дарлінга і були якісь слабкості, то одна з них полягала в тому, що йому здавалося, ніби все життя він дуже хоробро приймав ліки. Тому, коли Майкл почав відштовхувати ложку з мікстурою, яку пропонувала Нена, то

пан Дарлінг докоряв:

– Будь чоловіком, Майкле.

– Не хочу, не хочу! – вередував Майкл.

Пані Дарлінг вийшла з кімнати за шоколадкою для сина, та пану Дарлінгу це здалося пустощами.

– Мамо, ти не повинна балувати його, – крикнув чоловік їй услід. – Майкле, коли я був у твоєму віці, то приймав ліки без нарікання. Я казав: «Дякую, любі батьки, що дали мені мікстуру, щоб усе було гаразд».

Він справді вірив, що все саме так і було, і Венді також у це вірила. Тому вона сказала, щоб підбадьорити Майкла:

– Ті ліки, які ти іноді приймаєш, татку, також гидкі, еге ж?

– Набагато гидкіші за те, що п'є Майкл, – хоробро сказав пан Дарлінг. – Я б їх прийняв зараз, щоб показати приклад Майклу. Та тільки пляшечка кудись загубилася.

Але вона не зовсім загубилася. Просто якоїсь ночі чоловік дістався горішньої частини шафи і сховав її там. Він і не здогадувався, що чесна Ліза знайшла пляшечку і повернула її на полицю над умивальником.

– А я знаю, де ліки, татку! – вигукнула Венді, котра завжди була готова прислужитися. – Я принесу їх.

І помчала ще до того, як він встиг її зупинити. Настрій пана Дарлінга моментально зіпсувався.

– Джоне, – сказав він тремтячим голосом, – це дуже пекельна гидота! Густа, липка, від якої аж нудить.

– Це скоро закінчиться, татку, – підбадьорив його Джон,

коли з'явилася Венді, тримаючи в руці склянку. В ній були ліки.

– Я зробила це швидко, наскільки змогла, – похвалилася вона.

– Ти була дивовижно швидкою, – зауважив пан Дарлінг із мстивою ввічливістю, на яку дівчинка зовсім не заслуговувала. – Тільки Майкл перший, – додав чоловік завзято.

– Перший татко, – наполягав Майкл, підозріливий від природи.

– Я можу занедужати, – сказав пан Дарлінг із погрозою в голосі.

– Давай, татку, – прохав Джон.

– Припни язика, Джоне, – відрубав батько.

Венді трохи здивувалася:

– Я думала, що тобі ковтати їх було легко, татку.

– Не в цьому річ, – пояснив чоловік. – Справа в тому, що у моїй склянці більше, ніж у ложці Майкла. – Його горде серце мало не вистрибувало з грудей. – Це несправедливо. Я міг би випити одним духом, але так не годиться.

– Тату, я чекаю, – нагадав Майкл холодно.

– Легко сказати: «Я чекаю». Я також чекаю.

– Татку, ти що, боягуз?

– Ти сам боягуз.

– Я нічого не боюся.

– Й я нічого не боюся.

– Тоді пий.

– Сам пий.

Венді спала на гадку чудова ідея:

– Чому б вам не зробити це одночасно.

– Гаразд, – погодився пан Дарлінг. – Ти готовий, Майкле?

Венді полічила: раз, два, три, Майкл проковтнув мікстуру,

а пан Дарлінг сховав свою за спину.

Тут почулося волення обуреного Майкла.

– Ох, татку! – прошепотіла Венді з докором.

– Що ти маєш на увазі цим «татку», – зажадав пояснень пан Дарлінг. – І годі репетувати, Майкле. Я хотів випити, але схибив.

Це було жахливо, як усі троє дивилися на чоловіка, так, ніби вони зовсім не поважали його.

– Дивіться сюди, – сказав він благально, як тільки Нена вийшла у ванну. – Я просто подумав про гарненький жарт. Виллю свої ліки в миску Нени, і вона буде пити їх, думаючи, що це молоко!

Рідина була кольору молока, але діти не зрозуміли сенсу гумору свого батька, і тому дивилися на нього з докором, коли чоловік виливав ліки в мисочку Нени.

– Як дотепно, – сказав він із сумнівом, та вони не посміли викрити його, коли пані Дарлінг і Нена повернулися.

– Нена – гарний песик, – сказав він улесливо. – Я налив трішечки молочка в твою миску, Нено.

Собака махнула хвостом, підбігла до тих ліків і почала хлебтати. Потім вона глянула на пана Дарлінга з докором,

зовсім не сердито. І показала господареві велику червону сльозу, на вигляд якої нам стає так шкода благородних собак, а потім сховалася в своїй буді.

Пану Дарлінгу було жахливо соромно за самого себе, але він не бажав здаватися.

У неприємній тиші пані Дарлінг понюхала мисочку.

– О, Джордже, – сказала вона, – та це ж твої ліки!

– Дуже добре, – сказав чоловік із гіркотою. – Немає жодного шансу розсмішити когось у цьому будинку.

Венді й далі гладила Нену.

– Гаразд, – кричав він. – Розпещуй її! А мене ніхто не приголубив. Та де там! Я ж лише годувальник, навіщо мене голубити – навіщо, навіщо, навіщо?

– Джордже, – благала пані Дарлінг, – тихіше. Слуги можуть почути.

У них була лише Ліза, яку вона називала «слугами».

– Ну й нехай, – погодився чоловік необачно. – Клич сюди хоч весь світ. Але я не дозволю цій собаці панувати в нашій дитячій більше ні на мить.

Діти заридали, Нена намагалася з ним помиритися, але чоловік відігнав собаку від себе. Він знову відчув себе справжнім чоловіком.

– У двір, у двір, – кричав він. – Твоє місце – на подвір'ї, і там я посаджу тебе на ланцюг.

– Джордже, Джордже, – шепотіла пані Дарлінг, – згадай, що я тобі розповідала про того хлопчика.

На жаль, він нічого не хотів слухати. Бо був переповнений намірами нарешті всім показати, хто вдома господар. Коли він наказав Нені вилізти з буди, та не послухалася. Тоді чоловік поманив її солоденькими словами, і коли собака вилізла, схопив її і поволік геть із дитячої. Він жахливо соромився того, що коїть, але все одно не відступав. Це все було через його занадто лагідну вдачу, яка жадала, щоб його поважали. Прив'язавши песика на задньому дворі, нещасний батько повернувся і сів у коридорі, зі сльозами на очах.

У цей час пані Дарлінг поклала дітей у ліжечка у незвичній тиші та запалила каганці. Вони чули, як Нена гавкала неподалік, а Джон зауважив:

– Це тому, що він посадив її на ланцюг.

Але Венді виявилася мудрішою.

– Ні. Вона не так гавкає, коли нещаслива, – пояснила дівчинка, передбачаючи те, що мало статися. – Це інший гавкіт. Так вона гавкає, коли відчуває небезпеку.

– Небезпеку?

– Ти впевнена, Венді?

– О, так.

Пані Дарлінг сіпнулася та підійшла до вікна. Воно було надійно замкнене. Жінка визирнула назовні. Ніч була густо поперчена зірочками. Вони всі якось скупчилися над цим місцем, ніби хотіли побачити, що ж тут відбудеться. Одна, або й навіть дві найменші зіроньки підморгнули. Та невідомий страх схопив маму за серце і змусив плакати:

– О, навіщо я зібралася на ту нічну вечірку.

Навіть Майкл, який уже майже заснув, відчув, що вона схвильована, розплющив очі та спитав:

– А з нами нічого не може статися, матусю, якщо у нас світяться каганці?

– Нічого, мій скарбе, – заспокоїла вона. – Це ніби мамині очі, які захищають її дітей.

Вона ходила від ліжечка до ліжечка, кожному промовляючи ласкаві слова на прощання, а малий Майкл обійняв маму за шию.

– Мамусю, – схлипнув він, – як я тебе люблю!

Це були останні слова, які вона від нього почула на дуже тривалий час.

Будинок № 27 розмістився неподалік від їхнього двору, але нещодавно випав сніг, тому татусь і матінка Дарлінги ступали на цьому шляху обережно, щоб не забруднити взуття. Вже нікого не було на вулиці, тільки зірки спостерігали за ними. Зірки прекрасні, але вони не можуть ні в що втручатися, а можуть лише споглядати. Це було подібне на якесь покарання. Але за що, жодна зіронька вже не могла згадати. Так вогники стали скляними очима, які рідко промовляють (моргання є мовою зірок), але найменшим я їй досі дивуюся.

Вони не дуже любили Пітера, адже він пустун й іноді дмухав на них, намагаючись загасити. Але і вони були не проти побешкетувати, і тому того вечора вони були на боці Пітера й їм дуже хотілося, щоб дорослі поквапилися піти. Тому, як

тільки двері в будинку № 27 за паном і пані Дарлінг зачинилися, почалося певне хвилювання, а найменша з усіх зірочок Чумацького Шляху вигукнула:

– Тепер ти, Пітере!

Розділ 3

«Виходь! Виходь!»

Ще якусь мить після того, як пан і пані Дарлінг пішли з дому, каганці біля ліжок трьох дітей продовжували світити яскраво. Це були дуже симпатичні вогники, та ніхто не може допомогти тим, хто не хоче спати, щоб побачити Пітера. Але каганець Венді затріпотів і так солодко позіхнув, що двійко інших позіхнули також, і, перш ніж вони спромоглися стулити свої роти, всі вогники згасли.

Тепер кімната була освітлена зовсім іншим світлом, в тисячу разів яскравішим за каганці. І в той час, коли ми розмовляємо про нього, хтось нишпорить по всіх шухлядах креденса, копається в шафі, вивертає там усі кишені навиворіт у пошуках тіні Пітера. Це була дівчинка, яку звали Тінкер Белл. Вона була одягнена у витончену одіж із листя, порізаного квадратиками, за допомогою яких її фігуру можна було представити якнайпривабливіше. Вона була трохи схильна до повноти (і нагадувала пухкий силует пісочного годинника).

Через якийсь час після того, як фею закинуло у вікно подихом маленьких зірочок, у помешкання заліз і Пітер. Частину шляху він ніс Тінкер Белл, і його рука все ще була оповита чарівним пилом.

– Тінкер Белл, – покликав він тихесенько після того, як

переконався, що хлопці сплять. – Тінк, де ти?

А та сиділа в глечику, і, маю сказати, їй це дуже подобалося, бо досі їй ніколи не доводилося потрапляти у глечик із водою.

– Ох, та вилазь ти вже з того глечика! Краще скажи, що знайшла, куди вони сховали мою тінь?

Ніжний дзвін був йому відповіддю. Це була чарівна мова фей. Звичайні діти її не чують, але якщо ви хоча б один раз це почуєте, то обов'язково впізнаєте.

Тінк сказала, що тінь захована у великій коробці. Вона мала на увазі креденс, і Пітер підскочив до нього, висунув одну за одною всі шухляди і викинув їхній вміст на підлогу. В одну мить він знайшов свою тінь і так цьому зрадив, що не помітив, як засунув шухляду разом із Тінкер Белл, яка загаялася там.

Хлопчик був упевнений, що як тільки він виявить свою тінь, то зіллється з нею в єдине ціле, як зливаються воедино дві краплі води. Але нічого такого не сталося і Пітер страшно перелякався. Він приніс із ванни шматок мила і спробував приклеїти ним тінь. Але у нього нічого не вийшло. Тоді він сів на підлогу і заривав.

Він так плакав, що розбудив Венді і та сіла на ліжку. Однак вона зовсім не злякалася, побачивши хлопця, який рюмсавав, сидячи на підлозі. Їй просто стало цікаво.

– Хлопчику, – сказала вона ввічливим голосом. – Чому ти плачеш?

Пітер також умів бути ввічливим, він трохи навчився манер у фей. Тому встав і вишукано вклонився. Венді це дуже сподобалося, і вона йому вклонилася у відповідь із ліжка.

– Як тебе звати? – спитав він.

– Венді Мойра Енджела Дарлінг, – відповіла вона з явним задоволенням. – А як тебе звати?

– Пітер Пен.

Дівчинка не сумнівалася, що його звали Пітером, але це ім'я здалося їй занадто коротким.

– І це все?

– Так, – відповів він дещо різко. Уперше в житті йому здалося, що його ім'я й справді закоротке.

– Даруйте, – сказала Венді Мойра Енджела.

– Немає проблем, – втішив її Пітер.

Дівчинка спитала гостя, де він живе.

– Другий закрут праворуч, – пояснив Пітер, – а далі прямо аж до самого ранку.

– Яка смішна адреса!

Пітер зашарівся. Вперше він відчував, що, можливо, ця адреса й справді була кумедна.

– І зовсім ні, – заявив він.

– Я маю на увазі, – спробувала реабілітуватися Венді, згадавши, що вона все ж таки господиня, – як же її написати на конверті?

Вона зразу ж таки пошкодувала, що згадала про листи.

– Мені не пишуть листів, – відповів Пітер презирливо.

– А твоїй мамі пишуть?

– Я не маю мами, – зауважив він.

У нього не просто не було мами, але йому мама і не була потрібна. Він узагалі вважав, що мама людині ні до чого. Але Венді, однак, одразу відчула, що стала свідком якоїсь трагедії.

– О, Пітере, тепер я не дивуюся, що ти плакав, – сказала дівчинка, зістрибнула з ліжка і підбігла до гостя.

– Я плакав не через маму, – обурився він. – Я плакав, що моя тінь не хоче до мене прилипати. Й узагалі, я зовсім не плаксив.

– Вона що, відірвалася?

– Так.

Тут Венді побачила, що тінь валяється на підлозі, зморщена та жалюгідна. Їй стало шкода Пітера.

– Який жах, – сказала вона, але зараз же всміхнулася, бо помітила, що хлопчик намагався приклеїти її милом. Як справжнісінький хлопчисько.

На щастя, вона відразу збагнула, що треба робити.

– Її слід пришити, – сказала вона трохи по-дорослому.

– Що таке «пришити»? – спитав він.

– Ти занадто неосвічений!

– Ні, я не такий.

Але дівчинка раділа невігластву гостя.

– Зараз пришию її тобі, мій малий хлопчику, – заспокоїла його Венді, хоча на зріст він був нітрохи не нижчий за неї.

Дівчинка витягнула свою торбинку для шиття і пришила тіль до ніг Пітера.

– Попереджаю, що буде трохи боляче, – турбувалася за «пацієнта».

– О, я не буду плакати, – запевнив Пітер, який уже вважав, що ніколи раніше не плакав. Він зціпив зуби і не видав жодного звуку, аж поки його тіль не була міцно до нього пришита, хоч вигляд у неї і був дещо пом'ятий.

– Її належало б випрасувати, – задумливо сказала Венді, але Пітер, ще той хлопчисько, був іншої думки. Він із дикою радістю застрибав по кімнаті. Бо вже й забув, що тіль йому пришила Венді.

– Який я розумний! – репетував він захоплено. – Ох, який я розумний, просто жаж!

Доводиться визнати, що це марнославство Пітера було однією з його найбільш захоплюючих принад. І кажучи правду з жорстокою відвертістю, він ніколи не був скромним хлопчиком.

Але це неабияк вразило Венді.

– Ти хвалько, – вигукнула вона з крижаним сарказмом. – А я, звісно, нічого не зробила?

– Трішечки зробила, – зронив Пітер недбало і продовжував гарцювати.

– Трішечки! – відповіла дівчинка з гідністю. – Якщо я не можу бути корисною, то можу принаймні піти. – Вона знову залізла в ліжку і накрилася ковдрою з головою.

Для того щоб розбурхати Венді, Пітер прикинувся, що вже йде, але це не допомогло, сів на краєчок ліжка і поплескав по ковдрі босою ногою.

– Венді, – сказав він, – не уникай мене. Я не можу утриматися від кукурікання, Венді, якщо настільки задоволений собою.

Проте вона не визирала назовні, хоча й жадібно слухала.

– Венді, – продовжив хлопчик голосом, якому жодна жінка ніколи не змогла б опиратися, – Венді, від однієї дівчинки більше користі, ніж від двадцяти хлопчиків.

Тоді Венді, як і будь-яка інша жінка, хоча інших там і не було, визирнула з-під ковдри:

– Ти справді так гадаєш, Пітере?

– Саме так.

– Мабуть, ти таки хороший! – оголосила дівчинка. – Тоді я знову встаю.

І вона сіла з ним поряд на краєчку ліжка.

Венді навіть пообіцяла подарувати йому поцілунок, але Пітер не знав, що це таке. Тому простягнув руку долонею назовні.

– Можеш поцілувати її? – спитав приголомшений хлопчик.

– Ти не знаєш, що таке поцілунок?

– Я буду знати, коли ти зробиш це, – відповів гість сухо, і щоб не зачепити його почуття, Венді дала йому наперсток.

– А тепер, – сказав Пітер, – я поцілую тебе?

Венді відповіла трохи манірно:

– Якщо бажаєш...

Вона переконала себе досить вимушено нахилити своє обличчя до нього, але той просто відірвав жолудь, що слугував гудзиком на його куртці, і поклав у руку дівчинки, так що вона повільно відсунулася туди, де була раніше, відтак галантно гість сказав, що Венді буде носити його поцілунок на ланцюжку на своїй шиї. Дуже пощастило, що вона справді повісила жолудь на той ланцюжок, бо пізніше трапилося щось таке, що врятувало їй життя.

Коли люди одного кола знайомляться, то в них прийнято цікавитися віком один одного. Позаяк Венді завжди любила робити правильні речі, то й спитала Пітера, скільки йому років. Це було не зовсім доречно запитання, і робити так було не слід. Бо прозвучало, як на іспиті з граматики, коли відповідь знають лише англійські королі.

– Я не знаю, – відповів він неохоче, – та я ще молодий.

Він справді нічого не знав про свій вік, лише мав підозри, але сказав це відважно.

– Венді, я втік із дому того ж дня, коли народився.

Дівчинка була вельми здивована та заінтригована, і вона показала це в чарівній світській манері, за допомогою дотику до своєї нічної сорочки та підсунувшись ближче.

– Я почув, як мама і тато, – Пітер знизив голос, – балакали про те, ким я буду, коли виросту і стану чоловіком. – Він дуже хвилювався цієї миті. – А я не хочу стати колись чоло-

віком, – сказав він пристрасно. – Я хочу завжди бути маленьким і розважатися. Тому й утік і оселився в Кенсінгтонському парку серед фей.

Вона кинула на нього дуже захоплений погляд, і Пітер подумав, що це тому, що він утік, але насправді її захопило його знайомство з феями. Венді прожила таке тихе сімейне життя, що знатися з феями їй здалося чимось дивовижно чудовим. Вона стала закидати співрозмовника запитаннями і це трохи його здивувало. Бо феї були для Пітера швидше якоюсь неприємністю, що трапляється на його шляху, і нічого більше. Насправді він іноді любив давати їм на горіхи (прочуханку). Проте загалом їх любив, і тому розповів про те, як феї з'явилися.

– Розумієш, Венді, коли в світі народилася перша дитина і вперше засміялася, то її сміх розсипався на тисячу дрібних шматочків і з кожного з'явилося по феї. З того часу вони й живуть.

Балачка добряче втомила дівчинку, але те, що відбувалося у неї вдома, малій подобалося.

– Отже, – продовжував він розважливо, – було вирішено, що у кожного хлопчика і дівчинки має бути своя окрема фея.

– Обов'язково має бути? Саме так?

– Ні. Діти зараз дуже розумні стали, лиш трохи підроснуть, то більше не вірять у фей. І варто лише якомусь малюкові сказати: «Я у фей не вірю», й якась із них умить падає мертвою.

Йому вже набридло теревенити лише про фей і хлопчик прислухався, чому ж затихла Тінкер Белл.

– Не розумію, куди вона поділася, – зауважив він, піднявся і промовив ім'я Тінк.

У Венді затріпотіло серце від неспокою.

– Пітере! – заволала вона, хапаючи співрозмовника за руку. – Ти ж нічого не маєш на увазі, кажучи, що в цій кімнаті є фея?

– Вона тільки-но була тут, – сказав той трохи нетерпляче. – Ти її не чуєш, еге ж?

Вони разом прислухалися.

– Я щось чую, – повідомила Венді. – Наче якісь дзвіночки дзеленчать.

Той звук чувся з кремена, і Пітер звеселів. Ніхто не міг виглядати таким веселим, як Пітер, так чудово булькав його регіт. Він умів сміятися, як сміються вперше в житті.

– Венді, – прошепотів хлопчик тріумфуючи, – здається, я засунув її разом із шухлядою!

Він випустив бідолаху Тінкер Белл із шухляди, і та замушилася в повітрі, лаючи його на всі боки, не тямлячи себе від люті.

– Тобі не можна казати такі речі, – повчав Пітер. – Звісно, мені дуже шкода. Але звідки ж я міг знати, що ти там сидиш?

Та Венді більше не слухала хлопчика.

– О, Пітере, – попросила вона, – нехай вона застигне на хвилинку, бо я хочу її розгледіти!

– Вони майже ніколи не залишаються на одному місці, – зауважив Пітер.

Однак на одну мить Венді таки побачила романтичний силует, що присів відпочити на годиннику із зозулею.

– Ой, яка гарненька! – здивувалася Венді, хоча обличчя у Тінк все ще було спотворене злістю.

– Тінк, – сказав Пітер доброзичливо, – ця леді хоче, щоб ти стала її феєю.

Тінкер Белл відповіла зухвало:

– Що вона каже, Пітере?

Йому довелося тлумачити.

– Вона не дуже вихована. Каже, що ти велика і потворна дівчина. І що вона – моя фея.

Хлопчик спробував вгамувати Тінкер Белл.

– Ти ж знаєш, що не можеш бути моєю феєю, Тінк, бо я – чоловік, а ти – жінка.

На це Тінк відреагувала спересердя: «Ти дурний віслиук» – і зникла у ванній кімнаті.

– Зазвичай вона спокійна фея, – пояснив Пітер винувати, – її назвали Тінкер Белл, бо вона любить дзеленчати горщиками та чайниками (белл англійською – дзвіночок).

Вони все ще залишалися разом у кріслі, й Венді продовжувала чіплятися до Пітера з розпитуваннями:

– То ти більше не живеш у Кенсінгтонському парку?

– Іноді буваю там...

– А де ж ти тепер живеш?

– Із загубленими хлопцями.

– А хто вони?

– Це дітваки, які випали з візочків, поки їхні няньки витрішки продавали. Якщо їх за сім днів ніхто не знайде, то вони вирушають у країну Ніколандію, щоб жити там. А я – їхній ватажок.

– Як це чудово виглядає!

– Так, – погодився Пітер, – але дуже нудно та самотньо. Розумієш, у нас там немає дівчат.

– Зовсім немає дівчат?

– Та немає, бо дівчатка занадто розумні, щоб випадати зі своїх дитячих візочків.

Це дуже втішило Венді.

– Я думаю, – сказала вона, – що дуже гарно так відгукуватися про дівчат. Бо, наприклад, Джон просто зневажає нас.

Замість відповіді Пітер підвівся й одним ударом ноги скинув сплячого Джона разом із ковдрою з ліжка. Цей зухвалий вчинок не сподобався Венді, і дівчинка різко заявила, що він не господар у її будинку. Проте, Джон продовжував спати на підлозі настільки безтурботно, що вона дозволила йому залишитися там.

– Я знаю, що ти хотів здаватися добрим, – сказала Венді, заспокоївшись, – тому можеш подарувати мені поцілунок.

Вона зовсім забула про його невігластво, коли йшлося про поцілунки.

– Я не думав, що ти захочеш забрати його назад, – сказав

він трохи з гіркотою, і запропонував повернути щось інше.

– О, любий, – сказала Венді приязно, – я не мала на увазі поцілунок, а лише наперсток.

– А це що таке?

– Щось таке, – і Венді поцілувала його в щок.

– Весело, – визнав Пітер серйозно. – То тепер ти хочеш, щоб я тобі подарував наперсток?

– Якщо тобі так хочеться, – зауважила Венді, тримаючи цього разу голову прямо.

Пітер поцілував її і тієї ж миті дівчинка злякано заверещала.

– В чому річ, Венді?

– Хтось боляче смикнув мене за волосся!

– Це, мабуть, Тінк. Ніколи не знаєш, що їй заманеться.

Це справді була фея, яка вовтузилася в повітрі і знову вдалася до ненормативної лексики.

– Вона каже, що буде смикати тебе за волосся, Венді, щоразу, як ти будеш дарувати мені наперсток.

– Але чому?

– Чому, Тінк?

І фея повторила:

– Бо ти дурний віслик.

Пітер не збагнув чому, зате Венді втямила і трохи засмутилася. Бо він сказав, що прилітав до них у дитячу зовсім не заради неї, а щоб послухати казки.

– Розумієш, я ж не знаю казок. І ніхто із загублених хлоп-

ців не знає навіть однієї казки.

– Який жах! – зітхнула Венді.

– Знаєш, – спитав Пітер, – чому ластівки будують гнізда під стріхами будинків? Щоб слухати казки. О, Венді, твоя мама розповідала тобі таку чудову казку.

– Це яку ж?

– Про принца, який шукав дівчину, що загубила кришталевий черевичок.

– Пітере, – пояснила Венді азартно, – це ж Попелюшка, і він потім її знайшов, і вони жили після цього дуже щасливо.

Пітер так зрадив, що зразу ж схопився з підлоги, на якій вони сиділи, і поквапився до вікна.

– Куди ти йдеш? – закричала Венді, передчуваючи щось недобре.

– Розповісти іншим хлопцям.

– Не треба, Пітере, – попросила вона. – Я знаю ще й купу інших казок.

Вона промовила саме ці слова, тому не може бути жодних сумнівів, що таким чином вона випробовувала Пітера. Він повернувся і в його очах промайнув якийсь жадібний погляд, що мав би стривожити дівчинку, але цього не сталося.

– А скільки казок я б могла розповісти хлопцям! – замріяно сказала Венді, і Пітер умить схопив її та потягнув до вікна.

– Відпусти мене! – наказала вона йому.

– Венді, летімо зі мною, розкажи моїм хлопцям казку.

Звісно, їй було приємне таке прохання, але дівчинка заперечила:

– О, любий, та я не можу. Подумай про мою матінку! До того ж я не вмію літати.

– Я тебе навчу.

– О, як гарно було б уміти літати.

– Я тебе навчу застрибувати вітру на спину, і тоді ми полетимо разом.

– О, – вигукнула дівчинка захоплено.

– Венді, Венді, та замість того, щоб спати в своїх ліжечках, ми могли б літати по небу і базікати з зірками!

– Ого!

– І Венді, там є русалки.

– Русалки? З хвостами?

– З дуже довгими хвостами.

– Ой, – зойкнула Венді, – я можу побачити русалок.

Пітер намагався пустити в хід всі свої хитрощі.

– Венді, – сказав він, – а як би ми всі тебе поважали.

Венді каралася в сумнівах. Здавалося, що вона з усіх сил намагається залишитися в дитячій кімнаті.

Але в хлопця не було жалю до неї.

– Венді, – наполягав він, – ти підтикала б нам ковдри ночами.

– Ой!

– Адже нам ніхто ніколи не підтикав ковдри.

– Ой! – і її руки потягнулися до гостя.

– Ти б зашивала наш одяг і пошила б нам кишені. Бо в нас немає навіть однієї кишені.

Ну, й як тут встояти?

– Звісно, що це дуже цікаво, – захопилася дівчинка. – Пітере, а ти міг би навчити також літати Джона та Майкла?

– Якщо бажаєш, – сказав він байдуже, підійшов до Джона та Майкла і почав їх трясти.

– Прокидайтеся! – кричала Венді. – Пітер Пен прийшов сюди і навчить нас літати.

Джон протер очі.

– Тоді я встаю, – оголосив він.

І миттю опинився на підлозі.

– Привіт, – повідомив хлопчик. – Я вже тут.

Майкл також схопився, наче сну й не було, ніби він і не лягав. Але Пітер раптом зробив їм знак замовкнути. Обличчя присутніх стали жахливо напружені, так діти намагалися вловити звуки з дорослого світу. Начебто стояла мертва тиша. Буцімто все гаразд. Ні, стривайте. Все було не так. Нена, яка відчайдушно гавкала весь вечір, раптом принишкла. Саме цю тишу вони і вловили.

– Гасіть світло. Ховайтеся! Хутко, – скомандував Пітер, вчасно беручи на себе командування усією пригодою.

Коли в спальню увійшла Ліза, тримаючи Нену за нашійник, кімната здалася їй такою, як завжди, дуже темною, й якщо прислухатися, то можна було почути, як сопуть трійко янголяток уві сні. Вони справді майстерно імітували це, але

біля вікна, сховавшись за фіранками.

Ліза була сердита, бо збивала вершки для рідвяного пудингу на кухні, трохи закалякана ним, навіть із родзинкою на щоці. Підозри Нени здалися їй абсурдними. Дівчина вирішила, що найкраще – це привести зараз собаку в дитячу кімнату, але ж не залишати її тут.

– Твої підозри нікчемні, – сказала служниця, не маючи наміру вибачатися перед Неною. – Всі твої янголята сплять у своїх ліжечках. Послухай, як гарно вони соплять.

Тут Майкл, вирішивши закріпити успіх, засопів так старанно, що мало не зіпсував усю справу.

Нена знала ці витівки, тому намагалася вирватися з рук Лізи, але та тримала міцно.

Проте Ліза була не надто розумна.

– Ну, годі, Нено, – сказала вона строго і виштовхала собаку з кімнати. – Якщо не припиниш гавкати, то я поскаржуся панові та пані, коли вони повернуться з вечірки, і тоді, так чи інак, але ти отримаєш прочуханку.

Вона знову прив'язала нещасну собаку надворі, та ви гадаєте, що Нена заспокоїлася? Кличте сюди пана і пані з забави! Це саме те, чого вона прагне. А, може, ви гадаєте, що собака непокоїлася за себе, а не за дітей? Але Ліза повернулася на кухню до своїх пудингів, і Нена збагнула, що їй уже ніхто не допоможе. Тоді вона стала рватися з ланцюга, і на решті їй вдалося порвати його. Вже за мить вона увірвалася у вітальню будинку № 27, махаючи лапами мало не до неба,

щоб якнайвиразніше попередити про небезпеку. Пан і пані Дарлінг втямили, що в їхній дитячій кімнаті сталося щось жахливе і, навіть не попрощавшись із господинею, поквапилися на вулицю.

Минуло цілих десять хвилин з того часу, як трійко шибеників сопіли за фіранкою, але Пітер Пен може багато чого вчинити за десять хвилин.

Та повернімося в дитячу кімнату.

– Все гаразд! – оголосив Джон, виходячи зі схованки. – Скажи, Пітере, а ти справді вмієш літати?

Не переймаючись відповіддю, Пітер облетів кімнату, зробивши кілька піруетів.

– Як круто! – закричали Джон і Майкл.

– Як це гарно, – відгукнулася Венді.

– Так, я гарний, о, який я гарний, – лементував Пітер, знову забувши про манери.

Здавалося, що літати зовсім неважко, і вони спробували, підстрибуючи спочатку на підлозі, а потім і на ліжках, але марно.

– Ви просто подумайте про щось хороше, – пояснив Пітер, – ваші думки стануть легкими і підіймуть вас у повітря.

Він знову показав їм, як треба.

– Ти так спритно це робиш, – захоплювався Джон, – та чи не міг би ти повторити це дуже повільно разочок?

Пітер показав усе повільно та хутко.

– Я вже збагнув, Венді! – закричав Джон, хоча нічого він

не втямив.

Ніхто з них не міг зрозуміти, як треба літати, хоча Майкл умів читати навіть двоскладові слова, а Пітер не відрізняв А від Я.

Певна річ, Пітер їх дурив, адже ніхто не зможе злетіти, поки фея не посипле його чарівним пилом.

На щастя, його руки були забруднені такий пилом, він просто подув собі на одну руку, і результат не забарився.

– Тепер треба стелити плечима, – скомандував він, – і це станеться.

Вони всі ще були на своїх ліжках, тому галантний Майкл першим виконав цю вправу. Не встиг він скінчити, як тут же вихором понісся через усю кімнату.

– Я літаю! – верещав він від захвату.

Джон полетів і зустрівся з Венді біля ванної.

– О, як це чудово!

– Просто приголомшливо!

– Погляньте на мене!

– Погляньте на мене!

– Погляньте на мене!

У них виходило не так елегантно, як у Пітера, бо вони ще не вміли допомагати собі ногами, а їхні голови іноді мало не торкалися стелі, та це була дурниця порівняно з тим, наскільки незвично це було. Пітер спочатку подав руку Венді, але їй довелося відмовитися від його допомоги, бо Тінк дуже лютувала.

Вони літали догори й униз, від кутка до кутка. Та вирішальним було слово Венді.

– Я б спитав, – зронив невинно Джон, – чому б нам не політати назовні?

Звісно, це було те, чого домагався Пітер.

Майкл уже був готовий: він хотів з'ясувати, за який час він пролетить мільярд миль. Але Венді досі сумнівалася.

– Русалки! – нагадав Пітер.

– О!

– А ще – пірати.

– Пірати! – зарепетував Джон, надягаючи свій капелюх для недільних прогулянок. – Летімо негайно туди!

Цієї самої миті пан і пані Дарлінг з'явилися з Неною з брами будинку № 27. Вони бігли по вуличній бруківці, щоб зазирнути у вікно дитячої кімнати. Та воно було зачинене, хоча в кімнаті й палахкотіло світло, але найжахливіше полягало в тому, що вони розгледіли на фіранці тіні трьох силуетів, що кружляли по кімнаті з закутка в куток, але не по підлозі, а в повітрі. Та ні, не три силуети, а чотири!

Тремтячими руками вони відчинили вхідні двері. Пан Дарлінг хотів було кинутися нагору сходами, але пані Дарлінг зробила йому знак, щоб він підкрався потихеньку. Вона навіть намагалася змусити своє серце стукотіти тихше.

Чи встигнуть вони вчасно дістатися до дитячої? Якщо так, то буде просто чудово для них, і ми зможемо зітхнути з полегшенням, але тоді не буде ніякої казки. З іншого боку, як-

що вони не встигнуть, то я урочисто обіцяю, що все закінчиться добре.

Батьки дісталися б вчасно в дитячу, якби зіроньки не стежили за ними. Вони знову подули на вікно і відчинили його, а найменша зірочка пискнула:

– Виходь, Пітере!

І Пітер збагнув, що не можна більше гаяти ні секунди.

– Гайда! – гукнув він наказовим голосом і тут же вплив повітрям у ніч, за ним подалися Венді, Джон і Майкл.

Пан і пані Дарлінг, а також Нена вбігли в дитячу кімнату занадто пізно. Пташки випурхнули з гнізда.

Розділ 4

Політ

«Другий закрут праворуч, а далі прямо до самого ранку».

Тоді Пітер сказав Венді, що це й є те місце, де розташована Ніколандія. Але навіть пташки, що вміють читати мапи і звіряються з ними за вітром, навіть вони не змогли б нічого відшукати за такою адресою. Пітер, бачте, бовкнув те, що йому лиш спало на гадку в ту мить.

Однак спочатку супутники довіряли йому беззастережно. Вони так захопилися польотом, що весь час кружляли, облітали круглі дзвіниці і гострі шпилі будівель, все, що підказувала їм їхня фантазія. Джон і Майкл мчали поряд, потім Майкл виривався уперед.

Вони згадували, з якою недовірою не так давно ставилися до самої можливості літати по кімнаті.

Не так давно це було. Але наскільки давно? Вони вже літали над морем, перш ніж ця думка стала турбувати Венді все-рйоз. Джон вирішив, що це було їхнє друге море й їхня третя ніч.

Часом ставало темно, часом – знову світло, було то дуже холодно, то знову спекотно. Невже вони й справді інколи почувалися голодними, або ж вони просто прикидалися, адже Пітер був такий веселий і винайшов новий спосіб годувати їх?

Його метою було переслідування птахів, які тримали в дзьобах їжу, що годиться і для людей, і красти харчі в них. А птахи, своєю чергою, відбирали їжу назад. І так вони весело ганялися одне за одним цілі милі, розсуваючи таким чином межі прояву доброї волі. Але Венді зауважила з ніжною турботою, що Пітер не здається, хоча й розуміючи, що це був доволі дивний спосіб отримати свій хліб із маслом, якщо врахувати, що існують й інші способи зробити це.

Іноді вони засинали на льоту, міцно засинали, і це було дуже небезпечно, бо в цю мить вони починали падати з запаморочливої висоти. Та найстрашніше було те, що Пітеру це здавалося кумедним.

– Он він знову полетів униз! – волав він у захваті, коли Майкл раптом падав, як камінь.

– Рятуй його, рятуй його! – верещала Венді, з жахом дивлячись на холодну поверхню моря внизу.

Нарешті Пітер «пірнав» за ним слідом і хапав Майкла останньої миті, коли той уже ось-ось мав стикнутися з поверхнею води. І робив це дуже витончено та спритно.

Однак він завжди чекав до останнього, і відчувалося, що його вабить власна спритність, а не збереження людського життя. Крім цього, він любив різноманітність, а вид спорту, який поглинав його в одну мить, міг раптом втратити свою принаду, тому завжди існувала ймовірність того, що наступного разу, коли ви впадете, він може вас впустити.

Відчайдух міг спати в повітрі і не падати, просто лягав

на спину і наче плив, це відбувалося тому, що сам він був легенький, як пір'їнка, і подих вітерцю лише пришвидшував його політ.

– Можеш бути трохи уважнішим із ним, – прошепотіла Венді Джону, коли вони гралися в «Не відставай від провідника».

– Тоді порадь йому не викаблучуватися, – відказав на це Джон.

У грі «Не відставай від провідника» Пітер міг літати дуже близько до води, щоб помацати плавник кожної акули, що пропливала повз, так само, як на вулиці, коли вам хочеться встромити свій палець у залізні перила. Діти не могли слідувати за хлопчиком так само спритно, і це спонукало його хизуватися, особливо, коли він споглядав позад себе, щоб побачити, скільки плавників пропустили його супутники.

– Маєш гарно з ним поводитися, – наказувала Венді своєму братику. – Бо він може нас тут покинути!

– Тоді ми повернемося назад, – не розгубився Майкл.

– Як же ми знайдемо дорогу додому без нього?

– Ну, тоді полетимо далі, – припустив Джон.

– У тому й справа, Джоне. Нам доведеться летіти все далі і далі, бо ми не знаємо, як зупинитися.

Це була правда, Пітер забув показати, як припиняти політ.

Тоді Джон сказав, що коли вже дійде до найгіршого, вони будуть змушені летіти прямо, бо світ круглий, і тому з часом повернуться до свого власного вікна.

– І хто приноситиме нам їжу, Джоне?

– А ти бачила, як спритно я видер здобич із дзьоба орла, Венді?

– Після двадцятої спроби, – нагадала йому дівчинка. – Й якщо навіть ми самі навчимося добувати їжу, поглянь, як незграбно ми ще літаємо: вічно натикаємося на хмари, якщо Пітера немає поруч і ніхто не веде нас за руки.

Вони справді весь час натикалися на хмари. Та тепер вони могли літати вільно, хоча, як і раніше, заробляли собі синці та гулі. Але якби вони побачили хмару перед собою, тим більше намагалися б уникнути її, то реальніше, ніж зазвичай, могли б врзатися в неї. Якщо б Нена була з ними, то вже давно б натягла пов'язку на кругле чоло Майкла.

Пітер іноді відлітав від них, тоді діти почувалися зовсім самотньо. Він міг летіти набагато швидше за дітей, раптово міг зникнути з очей, аби поринути в якусь пригоду, до якої їм було зась. Він міг спуститися регочучи від чогось дуже смішного, балакав із зіронькою, але потім забував, що це було. Іншого разу він вигадував такі забави з русалкою, що важко було сказати напевно, що ж відбувається насправді. Це трохи дратувало дітей, які ніколи раніше не бачили русалок.

– Якщо ти так швидко забув про нас, – зауважила на це Венді, – то як ми можемо сподіватися, що ти зможеш нас згадати?

І справді, коли він повертався, то не пам'ятав їх, ну, не дуже добре пам'ятав. Венді була впевнена в цьому. Вона бачи-

ла, як здогад з'являється в очах хлопчика, коли він намагався повідомити їм час дня і відлетіти знову. Яюсь вона навіть була змушена назвати своє ім'я.

– Я – Венді, – сказала дівчинка схвильовано.

Пітер дуже зніяковів і попросив вибачення:

– Обіцяю, Венді, – прошепотів він, – якщо тобі здасться, що я тебе забув, тільки скажи: «Я – Венді» й я відразу ж згадаю.

Звісно, все це було дуже тривожно. Однак, щоб загладити свою провину, Пітер показав друзям, як лежати долілиць на сильному вітрі, що зустрічався на їхньому шляху, і це було таке нове відчуття, що діти намагалися повторити цю дію кілька разів і виявили, що вони могли спати таким чином дуже безпечно. Насправді вони б спали ще довше, але Пітер швидко втомлювався від сну, й уже незабаром чувся його плаксивий голос ватажка:

– Виходимо тут.

Так із ситуативними сварками, але загалом без проблем, вони наближалися до Ніколандії. Після багатьох місяців мандрівники таки дістатися до неї, більше того, вони летіли достатньо прямо весь час, і може статися, що через Пітера або Тінк острів сам шукав їх. Тільки таким чином і можна було досягти його чарівних берегів.

– Он він там, – повідомив Пітер буденно.

– Де? Де?

– Там, куди показують всі стрілочки.

І справді, мільйон золотих стрілочок вказував дітям у бік острова, їх спрямувало туди дружнє сонечко, яке прагнуло допомогти їм знайти дорогу, перш ніж самому податися спати.

Венді, Джон і Майкл зависли в повітрі, щоб уперше поглянути на острів. Як це не дивно, але всі вони впізнали його відразу, і доти, доки ними не заволодів страх, діти вітали острів, наче давно мріяли побачитися з ним знову як старі знайомі, куди вони поверталися на канікули.

– Джоне, поглянь, он лагуна!

– Венді, дивися, он черепаха закопує свої яйця в пісок.

– Кажу тобі, Джоне, що бачу твого фламінго зі зламанною ногою!

– Поглянь, Майкле, он твоя печера.

– Джоне, а що це там у хащах?

– Це вовчиця з вовчєнятами. Венді, я вірю, що це твоє маленьке вовчєня.

– А там мій човен, Джоне, тільки перевернутий.

– Ні, це не він. Твій човен ми спалили.

– Це він, я впевнена. Кажу тобі, Джоне, я бачу дим табору червоношкірих!

– Де? Покажіть мені, й я вам скажу по тому, як в'ється дим, чи вони перебувають на стежці війни.

– А там, просто перед нами, тече Таємнича річечка.

– Тепер я бачу. Так, вони зараз на стежці війни, налаштовані рішуче.

Пітеру було трохи прикро, що вони стільки знають про його острів, бо він хотів верховодити, його тріумф був уже майже в його руках, аж тут усі троє хлопців раптом якось дивно притихли.

Сонячні стрілочки згасли, залишивши острів у напівтемряві.

Із давніх давен в оселях Ніколандії завжди здається, що там трохи затемно і занадто загрозливо. Тоді незвіданих місцин стає більше, чорні тіні ховаються в них, ревіння хижих звірів стає зовсім іншим вмить, і насамперед ви втрачаєте впевненість у власній перевазі. Тоді ви дуже зраділи б нічним каганцям. Ви навіть дозволили б Нені сказати, що це трапилося тільки у вашій уяві, і що Ніколандія – неймовірна вигадка.

Певна річ, Ніколандія була неймовірною в ті дні, але вона була реальною зараз, і не було ніяких нічних каганців, ставало щораз темніше, та й де була Нена тепер?

Вони часом розліталися, але, відтак, ще тісніше горнулися до Пітера. Його погані манери нарешті звіялись, його очі блистіли і діти відчували якесь поколювання щоразу, коли торкалися його тіла. Мандрівники тепер опинилися над грізним островом, вони летіли так низько, що іноді могли зачепитися ногами за якесь дерево. Нічого загрозливого не було помітно в повітрі, аж раптом їхній політ сповільнився, наче в повітрі якісь ворожі сили стали опиратися їм. Іноді вони зависали в повітрі, аж поки Пітер не стиснув свої кулачки.

– Вони не хочуть, щоб ми приземлилися, – пояснив він.

– Хто вони? – прошепотіла Венді і затремтіла.

Але Пітер не відповів. Тінкер Белл присіла йому на плече, але хлопчик струсив її і послав уперед.

Іноді він балансував у повітрі, дослухаючись, приклавши руку до свого вуха, а часом пильно вдивлявся у поверхню очима настільки яскравими, що здавалося, вони могли б просвердлити дві дірки в землі. Перепочивши, він знову робив це. Його хоробрість була майже вражаючою.

– Ви б не хотіли поринути в пригоду вже зараз, – недбало кинув він Джонові, – чи краще спершу випити чаю?

Венді захотіла спершу випити чаю, за що Майкл потиснув її руку на знак подяки, і навіть хоробріший Джон не міг зважитися.

– А яка пригода? – спитав він обережно.

– Там, у пампасах, спить пірат, якраз під нами, – розповів Пітер. – Якщо хочеш, можемо спуститися й убити його?

– Я його не бачу, – сказав Джон, помовчавши трохи.

– Я бачу.

– Припустімо, – сказав Джон трохи хрипко, – що він може прокинутися.

Пітер обурився:

– Ти ж не думаєш, що я стану вбивати людину, коли вона спить? Спочатку я його розбуджу, а тоді вб'ю! Я тільки так це роблю.

– Зрозуміло! А ти багатьох убив?

– Тонни.

Джон сказав: «Як жорстоко», але вирішив усе ж випити спочатку чаю. Він спитав, чи багато зараз є піратів на острові, і Пітер підтвердив, що він ніколи раніше не бачив стількох.

– І хто у них за капітана?

– Гак, – відповів Пітер і обличчя його стало дуже суворим, що показало, наскільки він ненавидів це ім'я.

– Джек Гак?!

– Саме так.

Майкл одразу зарюмсав, а Джон міг говорити тільки з паузами, хапаючи повітря, бо їм чудово була відома репутація Гака.

– Він служив боцманом у самого Чорної Бороди, – прошепотів Джон хрипко. – Він найгірший із усіх! Навіть безстрашний Скажений Бик його боявся.

– Це він, – підтвердив Пітер.

– А як він виглядає? Він великий?

– Не такий великий, як був.

– Що ти маєш на увазі?

– Я відкрояв від нього шматочок.

– Ти?

– Так, я! – відповів Пітер різко.

– Я не хотів тебе образити.

– Тоді гаразд.

– Але що ти йому відтяв?

– Його праву руку.

– То тепер він не може битися?

– Аби так було...

– То він шульга?

– Він має тепер залізний гак замість правої руки, як кіготь.

– Кіготь!

– Кажу ж тобі, Джоне, – наполягав Пітер.

– Так?

– Кажи: «Так, сер!»

– Так, сер!

– Ось що, – продовжував він. – Кожен хлопець, хто служить під моєю орудою, дає мені обіцянку, і ти маєш дати.

Джон зблід.

– Ось вона: якщо ми зустрінемося з Гаком у відкритому бою, ти маєш залишити його для мене. Його вб'ю я.

– Обіцяю! – хутко погодився Джон.

Цієї миті їм було вже не так страшно, адже Тінк летіла поруч і в її світлі вони ясно бачили один одного. На жаль, вона не могла літати так повільно, як вони, і тому полетіла обертом по колу, в якому летіли вони. Венді дуже це сподобалося, поки Пітер не розповів, у чому річ.

– Вона каже, – тлумачив Пітер, – що пірати помітили нас ще до настання темряви і тепер викочують Довгого Тома.

– Це велика гармата?

– Дуже. Бо вони бачать вогник Тінкер Белл. І якщо збагнуть, що ми неподалік, то дадуть залп.

– Венді!

– Джоне!

– Майкле!

– Попроси її летіти звідси, Пітере! – трійко дітей заволали одночасно, але той відмовився.

– Гадаю, що фея збилася зі шляху, – пояснив він сухо, – і вона дуже налякана, що я можу відіслати її саму невідомо куди, а вона і так налякана?

На мить коло світла було зламане і хтось ласкаво, легенько вщипнув Пітера.

– Тоді скажи їй, – благала Венді, – щоб вона згасила світло.

– Вона не може зробити цього. Це єдина річ, на яку феї не здатні. Світло гасне само по собі, коли вони засинають, як зіроньки.

– Тоді звели її негайно заснути, – майже наказав Джон.

– Вона не може спати, поки їй не захочеться. Це ще одна річ, яку феї не можуть зробити.

– Мені здається, – пробурмотів Джон, – що саме ці єдині дві речі варто навчити її робити.

Тут його вщипнули, і не так приязно.

– Якщо б у когось із нас була кишенька, – запропонував Пітер, її можна було б туди засунути.

Однак вони вилетіли в такому поспіху, що в усіх чотирьох не знайшлося жодної кишеньки.

– У мене є чудова ідея. Капелюх Джона!

Тінкер погодилася мандрувати в капелюсі, якщо зали-

шитись в його руках. Капелюха ніс Джон, хоча вона думала, що її несе Пітер.

Урешті капелюх узяла Венді, бо Джон сказав, що вдарив ним об коліно, коли летів. І це, як побачимо далі, призвело до лиха, бо Тінкер Белл дуже не хотіла бути зобов'язаною Венді. Крізь шапчину вогник зовсім не був помітний, тому діти летіли в повній темряві. До того ж було гнітюче тихо, лише раз вони почули, як унизу щось хлюпоче. Пітер пояснив, що це дикі звірі хлещуть воду біля броду. І знову пролунав дивний звук, здавалося, що це сухі дерева скриплять гілками, але Пітер пояснив, що це червоношкірі гострять свої ножі.

Потом всі звуки стихли. Майкл почувався дуже самотньо.
– Хоч би щось озвалося, – сказав він.

І ніби у відповідь повітря здригнулося від такого страшного вибуху, якого вони раніше не чули. Пірати бабахнули догори з Довгого Тома. Гуркіт відлунням розсипався в горах, здавалося, що ця луна ридає по-звіриному: «Де вони, де вони, де вони?»

Тепер трійко дітей були справді налякані, вони нарешті дізналися, яка різниця між уявним островом і реальним.

Аж от небо знову заспокоїлося, Джон і Майкл опинилися самі в темряві. Джон летів у повітрі несамохіть, а Майкл, не знаючи, як плавати, ширяв.

– Тебе застрелили? – прошепотів Джон і затремтів.

– Я ще не збагнув, – пошепки відповів Майкл.

Тепер ми вже знаємо, що нікого тоді не поранили. Однак Пітера вибуховою хвилею віднесло до моря, а Венді підкинуло вгору, і вона опинилася наодинці, але з Тінкер Белл. Було б краще, якби Венді цієї миті впустила капелюх із рук.

Не знаю, спала ця ідея на гадку Тінкер Белл заздалегідь, чи ні, але вона випурхнула з шапки і почала вказувати Венді дорогу до її загибелі.

Тін була не така вже й погана. Точніше, лише цієї миті вона була вкрай погана. Хоча загалом феї вважаються добрими. Та феї можуть відчувати лише щось одне, бо, будучи настільки малі, вони, на жаль, мають місце для одного почуття на раз. Феї, однак, можуть змінюватися, але змінюватися їм доводиться повністю. Зараз Тінкер Белл захлиналася від ревності до Венді. Те, що вона торочила свою дзвінковою мовою, Венді зрозуміти не могла. Я, звісно, її розумію, тому знаю, що фея промовляла кепські слова, але це звучало так невинно, вона літала туди і сюди, наче закликаючи: «Гайда за мною й усе буде гаразд».

Що ж мала робити бідна Венді? Вона покликала Пітера, Джона та Майкла, але тільки луна зареготала у відповідь. Дівчинка ще не втямила, що фея ненавидить її лютою жіночою ненавистю. Й ось, збита з пантелику, хитаючись у своєму польоті, вона полинула за Тінк назустріч своїй долі.

Розділ 5

Острів стає справжнім

Відчуваючи наближення Пітера, Ніколандія поверталася до життя. Варто зауважити, що коли Пітера не було, життя на острові завмирало.

За його відсутності там було дуже тихо. Феї довше спали вранці, тварини займалися своїми дітками, червоношкірі бенкетували по шість днів і ночей, а коли пірати та загублені хлопчики зустрічалися, то хіба що просто кусали одного за палець. Та з прибуттям Пітера, який не терпів спокою, все поверталось на свої шляхи: якщо б ви приклали вухо зараз до землі, то почули б, як весь острів бурлить життям.

Того вечора основні сили острова розташувалися наступним чином. Загублені шукали Пітера, пірати шукали загублених хлопчиків, червоношкірі шукали піратів, а дикі звірі шукали червоношкірих. І всі вони рухалися по колу і довкруг острова, але не могли зустрітися, бо пересувалися з однаковою швидкістю.

Усі прагнули крові, крім загублених, які любили правила, але цієї ночі вони вийшли зустріти свого ватажка. Хлопчики на острові змінювалися, звісно ж, в кількості, в міру того, як їх убивали абощо. Та коли їхня кількість починала збільшуватися, всупереч правилам, то Пітер частину відпускав. Однак зараз їх було шестеро, якщо лічити близнюків за двох.

Тому зачаїмося тут, серед цукрової тростини та поспостерігаймо, як вони крадуться поодинці, кожен зі свого боку, зі стилетом у руці.

Їм було заборонено бути схожими на Пітера, тому загублені одягалися не в листя, а у ведмежі шкури, в яких вони виглядали такими круглими та пухнастими, що коли падали, то здавалося, що котяться. Тому вони намагалися не спотикатися.

Першим підкрадався Базіка, загалом він був відважний, але страшенний невдаха, найбільший із усієї їхньої ватаги. Він зазнав менше пригод, ніж будь-хто з них, бо всі важливі події найчастіше відбувалися тоді, коли Базіка тільки-но повертав за ріг. Наприклад, коли все спокійно, він прагнув скористатися можливістю назбирати трохи хмизу для багаття, а коли повертався, вже було по всьому. Це погано впливало на ніжну меланхолію його вдачі, але замість того, щоб драгуватися, він тішився, то ж він був дуже чемним хлопчиком. Бідний бадьорий Базіка, небезпека чигала в повітрі на нього цієї ночі. Варто було б їй запобігти, бо якщо таке станеться, доведеться горювати. Фея Тінкер Бел, яка ретельно шукала цієї ночі спосіб втілення власної витівки, була переконана, що їй дуже легко вдасться обдурити Базіку. От і хитрюща ж Тінкер Белл.

Якби він міг нас почути, але ж ми насправді не на острові, і пройшов повз, гризучи нігті.

Далі ішов Хвостик, люб'язний шибеник, його наздоганяв

Малюк, який умів вражаюче свистіти посеред дерев, танцюючи в екстазі під свої власні мелодії. Малюк був найбільш марнославним із хлопчисьок. Йому здавалося, що він добре пам'ятає той час, коли ще не загубився, і тому поглядав на всіх згори вниз. Кучерик зайняв четверту позицію. Він такий відчайдушний бешкетник і так часто відбуває покарання за свої бешкети, що коли Пітер суворо наказував: «Нехай встане той, хто це накоїв», то Кучерик одразу ж мимоволі схоплювався, незалежно від того, скоїв він це, чи ні. Близнюків немає сенсу описувати, бо доводиться уточнювати, чи мова йде про того, кого треба.

Пітер завжди їх плутав, і його ватага не намагалася їх розрізнати, тому ті двоє завжди плуталися між собою, і робили все можливе, щоб із задоволенням підтримувати один одного, не зважаючи ні на що.

Хлопчики зникали у темряві, і після паузи, але не дуже довгої, як це буває на острові, пірати натрапили на їхній слід. Їх можна було почути ще задовго до того, як з'явилися, бо вони співали свою найжахливішу пісню:

Трави линву, йо-хо, в дрейф,
На вас пірати йдуть,
Й якщо стрілятимемо ми —
Поцілимо, мабуть!

Нікого гіршого на вигляд не траплялося бачити на цих берегах. Вони всім добре відомі за книжками – з оголеною

зброєю, з сержками у вухах. Ось красунчик італієць Чекко, чие ім'я вирізав на його спині начальник в'язниці в Гао. За ним, трохи відстаючи, тупотить величезний негр, який змінив стільки імен, що і сам не пам'ятає, як його насправді звати. Ним досі матері лякають своїх дітей у різних місцинах. Ось Білл Джукс, кожен дюйм його тіла вкритий татуюванням, це той Білл Джукс, який отримав у спадок від Флінта шість десятків золотих луїдорів, цілий мішок. А це Куксон, кажуть, що він – рідний брат знаменитого кривавого Чорного Мерфі, але це ніколи не було доведено. Джентльмен Старкі колись служив швейцаром у державній школі, тому досі вбиває вишукано та витончено. За ним ідуть Дірявий Морган і боцман-ірландець Сміхун, на диво геніальний чоловік, який завдає удар, так би мовити, без образ. Він був єдиним бунтівником у команді Гака. А ще були Гостряк, який тримав руки за спиною, і Муллінз, і Елф Мейсон і багато інших негідників, про яких давно знали і боялися на берегах іспанської Америки.

Але серед них найпохмурішим і найгрізнішим манірно виступав Джеймс Гак, або, як він сам підписувався, Джек Гак, і був він єдиною людиною, яку боялося саме море. Він їхав на своїй легкій, але нековирній колісниці, яку тягнули інші пірати, а замість правої руки у нього був залізний гак, яким він підганяв возіїв тягнути швидше. Цей жахливий чоловік ставився до своїх людей, як до собак, і вони корилися йому. У Гака був мертвотний погляд і брунатне обличчя, йо-

го волосся вилося довгими пасмами, які на відстані виглядали, як чорні свічки, і додавали напрочуд грізного виразу його загалом гарному обличчю. Його очі нагадували волошки у стані глибокої меланхолії, аж до того часу, коли він штрикав у вас своїм гаком, і на цьому місці з'являлися червоні плями, а боліло просто жахливо. Своїми манерами він нагадував великого сеньйора й елегантно рвав на клапті своїх супротивників. А ще подейкували, що він був неабияким оповідачем. І ніколи не був зловіснішим, ніж у ту важливу мить, коли відправляв свою жертву на той світ. Пірат розмовляв вишукано, навіть коли лаявся, що виказувало його добре виховання, на відміну від решти його команди. Чоловік цей був відчайдушно хоробрим, це визнавали всі, й єдине, чого уникав, був вигляд його власної крові, густої та незвичного кольору. Стиль його одягу нагадував часи Карла II. Дехто згадував, що на зорі своєї кар'єри Гак був на диво схожий на цього нещасливого Стюарта. У роті він тримав спеціальне пристосування власного винаходу, за допомогою якого міг курити дві сигари одночасно. Але, без сумніву, найбільше вражав його залізний кіготь.

Треба було бачити, як убиває цей пірат, аби збагнути метод Гака. І тому перед ним запобігав Дірявий. Коли був поряд, Морган невміло схилився перед капітаном, поправляючи йому мереживний комір. Гак стріляв у ціль, чувся виляск і вереск, тіло падало набік, і пірати йшли далі. При цьому він навіть не витягав сигари з рота.

Ось такий жаклибий був цей чоловік, із яким доведеться битися Пітеру Пену. Хто ж переможе?

Слідами піратів стежиною, яку важко було помітити недовідченому оку, безгучно кралися червоношкірі, кожен із них пильно вдивлявся у темряву. Вони несли томагавки та ножі, й їхні оголені тіла були пофарбовані та наолієні. На їхніх поясах висіли скальпи хлопчиків і піратів, для них важить лише плем'я, і не слід плутати з м'якішими серцем делаварами чи гуронами. У фургоні, схрестивши ноги, сидів хоробрий вождь Велика Маленька Пантера, відчайдух і власник найбільшої кількості скальпів, так що вони навіть перешкоджали йому вільно пересуватися. Замикала процесію Тигрова Лілія, горда та вередлива принцеса. Вона була вродливіша за похмуру Діану, богиню лісу, і за красуню Покахонтас також, своїми шанувальниками вона вертіла, як хотіла. Не було такого індіанця, який не пропонував би їй стати його дружиною, але вона воліла триматися якнайдалі від вівтаря, її серцю миліший був томагавк. Зверніть увагу, що кроки індіанців не були чутні, під їхніми ногами навіть гілочка не хруснула. Єдине, що все ж таки можна було почути, це їхнє важке дихання. Річ у тім, що вони трохи погладшали від частих бенкетів, на яких спонукала до цього жирна їжа, але з часом вони таки схуднуть. Однак не це зараз становило найбільшу загрозу.

Індіанці зникають, наче тіні, а на їхньому місці на траві з'являються дикі звірі: леви, тигри, ведмеді й інші, дрібніші

хижаки. Вони важко дихають, висолопивши язика, бо цієї ночі всі дуже голодні.

Коли вони проходять, вигулькує силует останнього з них – величезного крокодила. Незабаром ми дізнаємося, за ким він полює.

Крокодил зникає, а на стежці знову з'являються загублені хлопчики, і цей процес буде тривати доти, доки хтось із піратів не спіткнеться. Тоді рух сповільняється і вони натикаються один на одного.

Але наразі всі йдуть розмірено, однак пильно вдивляються вперед, і ніхто не тямить, що небезпека може підкрастися ззаду. Це зайвий раз доводить, наскільки реальним був цей острів.

Першими з цього рухомого кола випали загублені. Вони попадали на галявину неподалік від їхньої підземної оселі.

– Хоч би вже Пітер хутчій повертався, – нервово повторювали підлітки, хоча кожен із них був вищим на зріст і ширшим у плечах, ніж їхній ватажок.

– Я єдиний із вас, хто не боїться піратів, – зауважив Малюк тоном, який не давав йому стати загальним улюбленцем, однак якийсь віддалений звук змусив його квапливо додати: – Але мені усе ж хотілося б, аби він повернувся і розповів, що там далі сталося з Попелюшкою.

Вони ще побалакали про Попелюшку, але Базіка заявив, що він упевнений, що його мама дуже на неї схожа. Тільки за відсутності Пітера вони могли згадувати маму, адже ця тема

була заборонена, що було дуже не нерозумно.

– Все, що я пам'ятаю про свою матусю, – долучився до бесіди Хвостик, – це те, що вона весь час казала татові: «О, як я хотіла б мати власну чекову книжку!» Не знаю, що таке чекова книжка, але я так сильно її люблю, що хотів би подарувати мамі хоча б одну.

Раптом вони почули якийсь віддалений звук. Ви чи я, не при звичаєні до життя в диких лісах, навряд чи щось розібрали б, а це була похмура пісня:

Йо-хо-хо, піратське життя,
Череп і кості на стязі.
Веселі часи, мотуз з конопель —
Привіт Деві Джонсу-трудязі.

І тут же загублені хлопчики... але де ж вони? Їх тут більше немає. Навіть кролики не зникають швидше.

Я розкажу, де вони. Всі, крім Хвостика, який подався у розвідку (роззиратися навколо), вже сховалися в своїй оселі під землею – чудовому місці для проживання, краще й вигадати важко. Як же вони туди потрапили? Адже жодних дверей ніде не було видно. Не було, наприклад, великого каменя, який затуляв би вхід до печери. Однак придивіться пильніше і ви помітите сім великих дерев, а в кожному з них – дупло, якраз завбільшки з хлопчика. Це й були сім входів у підземне житло, які Гак марно шукає вже кілька місяців. Чи виявить він їх цієї ночі?

Поки пірати йшли, гостре око джентльмена Старкі помітило Хвостика, який швидко віддалявся в бік лісу, і в одну мить блиснув вогнем його пістоль. Однак залізний кіготь ліг йому на плече.

– Капітане, відпусти! – заверещав Старкі, скорчившись.

Уперше ми зараз почуємо голос Гака. Це дуже похмурий голос.

– Спочатку прибери пістоль, – сказав він грізно.

– Але це ж один із ненависних хлопчаків! Я мав нагоду застрелити його на смерть.

– Твій безглуздий постріл виявив би нас перед Тигровою Лілією та червоношкірими! Ти хочеш розпрощатися зі своїм скальпом?

– То, може, я зроблю щось інше, капітане, – патетично запропонував Сміхун, – і полоскочу його Джонні-штопором?

Сміхун завжди вигадував милі прізвиська для всього, це свою сокиру він називав Джонні-штопором, бо любив вертити ним у рані своєї жертви. Можна було б назвати багато милих рис Сміхуна. Наприклад, після вбивства він влаштував цілу виставу з витиранням зброї.

– Джонні – меткий парубок, – нагадав він Гакові.

– Не зараз, Сміхуне, – похмуро відгукнувся капітан. – Адже він зараз один, а мені потрібні всі семеро. Розійдіться і вистежуйте їх.

Пірати один за одним зникли серед дерев, відтак їхній капітан і Сміхун залишилися наодинці. Капітан глибоко зітх-

нув, і я знаю чому, адже вечір був такий тихий і прекрасний, що йому раптом захотілося розповісти вірному боцману історію свого життя. Він щось довго теревенив, але це не зачіпало Сміхуна, який був від природи дурнуватий і тому нічогосінько не второпав.

Та раптом його слух вловив слово «Пітер».

– Найбільше, – пристрасно теревенив Гак, – я хочу спіймати їхнього ватажка, Пітера Пена. Адже це він відсік мені руку. – Пірат загрозливо махнув своїм гаком. – Я дуже довго чекав, щоб потиснути йому руку ось цим. Ох, як же його роздери.

– Однак, – зауважив Сміхун, – я часто чув, як ви кажете, що такий гак вартує двох рук, коли йдеться про розчісування волосся чи якісь інші домашні справи.

– Ага, – підтвердив капітан, – якби я був матір'ю, то радо молився б, щоб мої діти народилися вже з такими.

І він глянув на свою залізну руку гордо, а на іншу – презирливо. А потім знову насупився.

– Пітер кинув мою руку, – сказав він, скривившись, – крокодилові, який випадково пропливав повз.

– Я вже давно, – зауважив Сміхун, – помітив ваш дивний страх перед крокодилами.

– Я боюся не крокодилів, – виправив його Гак, – лише цього одного крокодила. – Він перейшов на шепіт: – Йому так припала до смаку моя рука, Сміхуне, що тепер він усюди мене підстерігає, тягається за мною по морях і суходолах, і

облизується, уявляючи, як з'їсть усю решту мене.

– У певному сенсі, – гмикнув Сміхун, – це такий собі комплімент.

– Не треба мені таких компліментів, – гаркнув Гак примхливо. – Я хочу, щоб Пітер Пен першим дав себе скуштувати.

Він сидів на капелюшку величезного гриба і тепер промовляв тремтячим голосом.

– Сміхуне, – сказав він ледь чутно, – цей крокодил давно б мене з'їв, але, на щастя, він примудрився проковтнути годинник, і тепер той цокає у нього всередині та попереджає мене про його наближення.

Пірат зареготав, але сміх його був невеселим.

– Одного дня, – зауважив Сміхун, – годинник зіпсується, і він вас дістане.

Гак облизав пересохлі губи.

– Ще б пак, – погодився він, – тому той страх і переслідує мене.

Раптом він відчув якесь дивне тепло знизу.

– Сміхуне, – сказав він, – а моє сидіння гаряче.

Він зістрибнув. Коли все палає, молоток і плоскогубці печуть.

Вони обстежили гриб, який був завбільшки з невеличкий ослінчик. Таких грибів не буває в звичайних лісах. Вони спробували його зірвати, і він легко піддався, бо зовсім не мав коріння. Але з того місця, де «ріс» гриб, раптом задиміло. Пірати презирнулися.

– Це ж димар! – здогадалися вони одночасно.

І справді, їм вдалося виявити димар підземної оселі. Хлопчики зазвичай затикали його грибом, коли ворог опинявся по сусідству.

Але не тільки дим надходив із комина. Звідти линули ще й дитячі голоси, адже хлопці почувалися в безпеці і весело базікали. Пірати похмуро прислухалися до розмови, а потім поклали гриб на старе місце. Вони стали пильно роззиратися навколо і помітили дупла семи дерев.

– Ви не чули голосу Пітера Пена звідтіля? – прошепотів Сміхун і погладив свій Джонні-штопор.

Гак кивнув. Якийсь час він стояв у роздумах, нарешті його бліде обличчя спотворила така усмішка, від якої кров холоде в жилах. Сміхун саме цього і чекав.

– Розкрийте ваш план, капітане, – закричав він нетерпляче.

– Для того щоб повернутися на корабель, – повільно цідив слова крізь зуби Гак, – треба спекти великий багатий торт для забави, з товстим шаром зеленого крему на ньому. Там може бути тільки одне приміщення внизу, бо є лише один комин. Але ці дурні зробили аж семеро дверей, навіть не збагнувши, що достатньо одних на всіх. Це показує, що жоден із них не має матері. Ми залишимо торт на березі, біля Лагуни русалок. Там хлопці дуже люблять купатися, розважаючись із русалками. Коли вони знайдуть торт, то відразу з'їдять його, адже у них немає матері, яка пояснила б їм, на-

скільки шкідливо їсти такий жирний свіжий торт. Пірат вибухнув реготом, і не був щирим і щасливим цей сміх.

– І тоді вони помруть.

Сміхун слухав свого капітана з усе наростаючим захопленням.

– Це найвибагливіше піратське вбивство з усіх, про які я чув, – вигукнув він і почав відчайдушно витанцьовувати і виспівувати:

Стій, боягузе, коли я з'явився,
Від страху тобі нікуди не втекти.
Коли Гак твою лапу міцно потисне,
Від тебе залишаться тільки кістки.

Вони тільки увійшли у смак і вже мало не затягнули другий куплет, як раптом замовкли. Вони почули тонесенький звук, який навіть опалий листочок міг заглушити своїм шелестом, але звук цей наближався і ставав усе виразнішим:

Тік-так, тік-так, тік-так.

Гак застиг на місці з піднятою ногою.

– Крокодил, – прошепотів він, задихаючись, і помчав геть, а боцман кинувся за ним.

Це і справді був крокодил. Він не займав індіанців, і ті продовжували полювати за іншими піратами. Йому потрібен був лише Гак.

Хлопчики знову вилізли зі своєї схованки, але всі небезпеки, які готувала для них ця ніч, ще не були подолані.

На галявину з криком вибіг Хвостик, якого переслідувала зграя вовків. Язики переслідувачів були висолоплені, а їхнє гарчання було просто нестерпним.

– Рятуйте мене, рятуйте! – верещав Хвостик, повалившись на землю.

– Та що ж нам робити, що ми можемо?

Тут вони проявили неабияку повагу до Пітера, бо цієї миті всі їхні думки звернулися до нього.

– А як би вчинив Пітер? – спитали вони в один голос.

І на одному подиху вигукнули:

– Пітер поглянув би на них крізь ноги!

І додали:

– Давайте зробимо, як Пітер.

Вони негайно обернулися до вовків спинами, всі разом нахилилися, споглядаючи на вовків між своїми ногами. І вже наступної миті перемога була за ними, бо, як тільки хлопчики посунули на вовків, ті підібгали хвости і зникли.

Хвостик піднявся з землі, й усі вважали, що його очі все ще бачили вовків. Але він бачив зовсім не вовків.

– Я бачив дивовижну штуkenцію, – повідомив усім, хто його оточив. – Це була велика біла птаха. І вона летіла сюди.

– Що це за птаха, як вважаєш?

– Не знаю, – замріяно сказав Хвостик, – але її звали Венді.

– Я згадав, – заявив Малюк вагомо. – Є такі птахи, яких називають Венді.

– Я бачу її, – закричав Кучерик. – Он летить Венді у небі.

Дівчина опинилася майже зовсім у них над головою, і вони чітко почули, як вона плаче. Але ще виразніше долинув до них пронизливий вереск Тінкер Белл. Розлючена фея зовсім перестала виявляти приязність і кидалася на свою жертву з усіх боків, щоразу посилюючи натиск, боляче щипаючи її при кожному доторку.

– Привіт, Тінк! – закричали дещо здивовані хлопчики.

Вона гукнула їм у відповідь:

– Пітер хоче, щоб ви застрелили Венді!

У них не було звички розпитувати, якщо Пітер щось їм наказував.

– Треба виконати бажання Пітера, – завзято галасували хлопці. – Хутко несімо луки та стріли!

Усі, крім Базіки, кинулися кожен до свого дупла. Адже в нього лук і стріли були з собою, Тінк зауважила це і вже потирала свої рученята.

– Поквапся, Базіко, рухайся! – закричала вона. – Пітер буде дуже задоволений.

Базіка поклав стрілу і натягнув тятиву.

– З дороги, Тінкер Белл! – гукнув він, і як тільки вистрелив, Венді впала на землю зі стрілою в грудях.

Розділ 6

Маленька хатинка

Дурник Базіка стояв, як переможець, поруч із тілом Венді, коли інші хлопці, вже озброєні, повистрибували зі своїх дупел.

– Ви спізналися! – крикнув він переможно. – Я вже застрелив Венді. Пітер буде дуже задоволений мною.

Пролітаючи над його головою, Тінкер Белл заверещала: «Справжній дурень!» – і кудись зникла. Ніхто її більше не чув. Загублені юрмилися навколо Венді, і страхітлива тиша опустилася на ліс. Якби серце Венді билось, вони б його почували.

Малюк озвався першим.

– Це не птаха, – сказав він переляканим голосом. – Гадаю, що це якась леді.

– Леді? – відкрив рота Базіка і затремтів від страху.

– І ми її вбили, – хрипко зауважив Хвостик.

Вони скинули зі себе шапки.

– Тепер я бачу, – сказав Кучерик. – Пітер привів її сюди для нас.

І він у розпачі гепнувся на землю.

– І ця леді мала нарешті подбати про нас, – похнюпився один із близнюків. – А ти її вбив.

Ім, звісно, було шкода Базіку, але ще більше жаліли самих

себе. Коли винуватець наблизився до хлопчиків, ті від нього відвернулися.

Базіка був блідий, хоча у ньому проявилася тепер гідність, яку раніше ніхто не помічав.

– Це я накоїв, – сказав він несамохіть. – Коли ця леді приходила в мої сни, я шепотів: «Мила матусю, мила матусю». А коли вона з'явилася насправді, я її застрелив.

І він повільно подався геть.

– Не йди! – прохали його інші.

– Я мушу, – відказав він і сіпнувся. – Я страшенно боюся Пітера.

І в цю трагічну мить вони почули знайомий звук, який змусив їхні серця підстрибнути. Вони почули кукурікання Пітера.

– Пітер! – видихнули вони, бо він завжди повідомляв про своє прибуття кукуріканням.

– Ховайте її, – зашепотіли хлопці й оточили Венді. Лише Базіка залишився стояти осторонь.

Знову пролунав бойовий клич півня, і Пітер приземлився перед загубленими.

– Вітаю, хлопці! – гукнув він і ті механічно відповіли на це привітання, після чого знову настала тиша.

Прибулець спохмурнів.

– Я повернувся, – сказав він сердито, – то чому не чую привітань?

Вони вже було розтулили свої роти, але привітання не вда-

лося.

Та ватажок не звернув увагу на це, поспішаючи повідомити славетну звістку.

– Гарні новини, хлопці, – жваво промовив Пітер. – Я на решті знайшов маму для вас всіх.

Мовчанка тривала, тільки почулося, як Базіка гепнувся на коліна.

– То ви її не бачили? – спитав Пітер і відчув якийсь неспокої. – Вона ж летіла сюди.

– От лишенько, – сказав хтось, а інший додав: – Ох, який сумний день.

Базіка піднявся.

– Пітере, – сказав він тихо. – Я тобі її покажу.

Бачачи, що хлопчики все ще ховають Венді, загороджуючи її, став благати:

– Відступіть, близнюки. Дайте Пітеру поглянути.

Вони всі відійшли убік, щоб відкрити йому огляд, і тепер Пітер навіть не уявляв, що ж робити далі.

– Вона мертва, – сказав він, почуваячись незатишно. – Можливо, їй страшно залишатися мертвою?

Йому раптом захотілося відскочити подалі і бігти, бігти, поки зовсім не загубиться в світах, і більше вже ніколи не повертатися. Хлопці усі з радістю побігли б за ним.

Але ватажок не рушив із місця. Він витягнув стрілу в неї із серця й обернувся до своєї ватаги:

– Чия це стріла? – зажадав він суворо.

– Моя, Пітере, – озвався Базіка і знову впав на коліна.

– О, яка зрадницька рука, – зауважив Пітер і підняв стрілу, щоб вразити нею кривдника.

Базіка не ворухнувся. Він підставив свої груди:

– Бий, Пітере, – заохочував він твердо, – бий по-справжньому.

Двічі Пітер здіймав руку зі стрілою, і двічі її опускав.

– Я не можу вдарити, – сказав він трепетно. – Щось хапає мене за руку.

Усі глянули на нього зачудовано, крім Хвостика, який, на щастя, дивився на Венді.

– Це вона, – закричав він. – Це леді Венді, я бачу, як вона хапає його за руку!

Як не дивно, та Венді справді підняла руку. Хвостик нахилився над нею й уважно прислухався.

– Мені здалося, що вона вимовила: «Бідний Базіка», – прошепотів він.

– Вона жива, – заявив Пітер.

Малюк підхопив:

– Леді Венді жива!

Пітер клякнув біля неї і знайшов свій гудзик. Ви ж пам'ятаєте той жолудь, який слугував йому гудзиком, а дівчинка повісила його собі на шию.

– Погляньте! – сказав він. – Стріла влучила точно сюди. Це поцілунок, який я їй подарував. Він урятував їй життя.

– Я пам'ятаю поцілунки, – тут же втрутився Малюк. – дай-

те поглянути. О, це поцілунок.

Та Пітер його не слухав. Він благав Венді хутчіше прокидатися, щоб він міг показати їй русалок. Але дівчинка ще не відповідала, адже перебувала в глибокій непритомності. Над їхніми головами пролунав тоненький зойк.

– Чуєте Тінк? – зауважив Кучерик. – Вона ридає, бо Венді жива.

І тоді їм довелося розповісти Пітеру про злочин Тінк, і вони ніколи ще не бачили у нього такого суворого виразу обличчя.

– Слухай сюди, Тінкер Белл! – закричав він. – Я більше тобі не товариш. Забирайся звідси назавжди.

Вона злетіла до нього на плече і благала пом'якшити вирок, але він струсонув її. І тоді Венді знову підняла руку, благаючи його про милосердя.

– Гаразд, не назавжди, а лише на тиждень.

Гадаєте, Тінкер Белл була вдячна Венді за те, що та за неї заступилася? Та де там, вона на таке не здатна.

Феї – дуже дивні істоти, і Пітер, який зрозумів ці створіння найкраще, часто просто відганяв її.

Але що було робити з Венді, здоров'я якої перебувало в такому жалюгідному стані?

– Давайте віднесемо її вниз, у нашу оселю, – запропонував Кучерик.

– Ага, – підтримав його Малюк. – Саме так і треба чинити з леді.

– Ні, ні, – зупинив їх Пітер. – Не смійте до неї торкатися.

З нею треба поводитися шанобливо.

– Отже, – погодився Малюк. – Це те, про що я думаю.

– Але якщо її залишити тут, – припустив Базіка, – вона ж помре.

– Угу, вона помре, – підтримав його Малюк. – Тільки виходу все одно немає.

– Звісно ж, є, – заперечив Пітер. – Ми збудуємо хатинку навколо неї.

Всі дуже зраділи.

– Хутко! – наказав Пітер. – Тягніть нагору все найкраще, що у нас є. Гайда додому. Покваптесь!

Умить вони стали такі ж зайняті, як кравці у ніч перед весіллям.

Загублені кинулися вниз, до постільної білизни, до дров. І в той час, як вони метушилися, там з'явилися, хто б ви подумали, Джон і Майкл. Вони ледве чваланали, майже засинали на ходу, зупинялися, прокидалися, ступали ще один крок і засинали знову.

– Джоне, Джоне, – мало не плакав Майкл. – Прокинься! Де Нена, Джоне, і де матуся?

Тут Джон протирав очі і бурмотів:

– То ми справді летіли?

Вони дуже зраділи, коли знайшли Пітера.

– Привіт, Пітере, – сказали вони.

– Вітаю, – відповів Пітер миролюбно, хоча й зовсім про

них забув.

Він був дуже зайнятий, обміряючи Венді кроками, щоб збагнути, якої величини має бути хатинка для її потреб. Певна річ, у цій оселі мали бути і крісла, і стіл. Джон і Майкл спостерігали за ним.

– А Венді спить? – спитали вони.

– Авжеж.

– Джоне, – запропонував Майкл, – давай її розбудимо і попросимо, щоб приготувала нам вечерю.

Але не встиг він це сказати, як з'явилися інші хлопчики, які тягнули колоди для будівництва хатинки.

– Глянь на них! – зойкнув він.

– Кучерику, – сказав Пітер одним зі своїх капітанських голосів, – простеж, аби ці хлопці також узяли участь у спорудженні хатинки.

– О, так, сер!

– Спорудженні хатинки? – здивувався Джон.

– Так. Для леді Венді.

– Для Венді, – уточнив Кучерик.

– Для Венді? – не зрозумів приголомшений Джон. – Але навіщо, вона ж лише дівчинка.

– Тому, – продовжив Кучерик, – що ми їй усі тепер служимо.

– Ви? Служите Венді?

– Так, – сказав Пітер, – і ви також. Ідіть із ними!

І здивованих братів потягнули в ліс рубати, тесати і тягати

дошки та колоди.

– Крісла і камінну решітку – насамперед, – наказав Пітер. – Тоді будуйте стіни й усе інше.

– Ага, – сказав Малюк, – хатинки будуть завжди саме так, я тепер згадав.

Пітер потурбувався про все.

– Малюче, – командував він, – гайда за лікарем.

– Ага, ага, – відгукнувся Малюк і зник, чухаючи свою потилицю. Але він знав, що Пітеру треба коритися, тому повернувся вже за мить, всадивши на довбешку капелюх Джона і з урочистим виглядом.

– Прошу, сер, – привітав його Пітер, рушаючи за ним. – То ви лікар?

У такі миті різниця між ним і рештою хлопців завжди відчувалася дуже різуче. Адже вони усвідомлювали, що це відбувається не насправді, а для нього те, що здається справжнім, насправді таким не було. Іноді це завдавало певних неприємностей, як у випадку, коли їм доводилося прикидатися, що вони обідають.

Якщо вони раптом вирушали в уявний світ, то тут же отримували ляпас.

– Так, мій маленький друже, – квапливо відгукнувся Малюк, щоки якого аж пашіли.

– Прошу, сер, – пояснив Пітер, – ця леді дуже хвора.

Вони стояли біля її ніг, але Малюк вважав за краще не помічати цього.

– Ой-ой-ой! – похитав він головою. – І де ж вона лежить?

– Он на тій галявині.

– Я запхаю їй скляну штучку під пахву, – зронив Малюк і спробував переконатися, що це можливо зробити, в той час, як Пітер чекав. Запанувала напружена мовчанка, поки «лікар» витягав «термометр».

– Як вона? – поцікавився Пітер.

– Так-так-так, – повідомив Малюк, – ця штучка їй дуже допомогла.

– Я радий, – втішився Пітер.

– Я відвідаю її ще раз увечері, – повідомив «лікар», – напоїть її бульйоном із горнятка з носиком.

Після того як капелюх повернувся до Джона, він важко зітхнув, наче уникнув якоїсь великої небезпеки.

Тим часом дерево оживало під натиском сокири та пилки. Майже все необхідне для затишного житла вже лежало біля ніг Венді.

– Якби ж то знати, – зауважив хтось, – які будинки їй подобаються.

– Пітере, – закричав інший, – вона перевертається уві сні!

– Вона відкрила рот! – вигукнув третій, зачудовано видивляючись. – Оце добре!

– Може, вона заспіває щось уві сні, – зауважив Пітер. – Венді, заспівай нам пісеньку, яку хатинку ти хотіла б мати.

І негайно ж, навіть не розплющуючи очей, Венді заспівала:

Бажаю мати такий будинок,
Якого не бачив світ,
Де будуть червоні стіни,
І дах зелений, і пліт.

Вони дуже зраділи цьому, і щоб виконати таку забаганку, принесені колоди були помащені липким червоним соком, а вся земля навколо була встелена мохом. Вони миттєво звели стіни будинку і покрили мохом дах, відтак заспівали хором:

Ми збудували стіни й дах,
Поставили двері чудові,
Скажіть нам, матінко Венді,
Що можна додати знову?

На це вона відповіла:

Гадаю, що найкраще далі
Вікно потрібно встановити,
У нього зазирнуть троянди,
А звідти виглянуть діти.

Загублені тут же прорубали вікно, а з великого жовтого листа змайстрували фіранки. Але звідки ж узяти троянди?

– Троянди, – задумався Пітер.

Але вони швиденько «посадили» кущ, і троянди вмить розцвіли.

А діти?

І щоб Пітер не встиг розпорядитися, як бути з дітьми, вони поквапилися заспівати:

Троянди тепер, як справжні,
А дітей ми сховали за двері,
Інших створити не можемо,
Бо нас народили до вечері.

Пітеру так сподобалася ця чудова ідея, що він швиденько повернув справу так, ніби сам усе це вигадав. Будиночок вийшов гарненький, і Венді, мабуть, було в ньому дуже затишно. Звісно, вони більше не могли її бачити. Пітер обійшов увесь будинок, перевіряючи, чи все гаразд. Ніщо не уникло його орлиного погляду.

– Нема чим стукати у двері, – зауважив він.

Хлопці засоромились, але Базіка подав свій черевик, і з нього вийшов чудовий молоточок.

Начебто будівництво скінчилося, а от і ні.

– Немає комина, – заявив Пітер. – Там мусить бути комин.

– Певна річ, комин потрібен, – стурбовано погодився

Джон.

Це подарувало Пітеру ідею. Він схопив капелюх із голови Джона, вибив денце і насадив на дах. Маленькій хатинці так сподобався новий комин, який наче на подяку, тут же випустив із себе хмарку диму.

Ну, тепер, здається, і справді вже все було готово. Зали-

шалося тільки ввічливо постукати в двері.

– Намагайтесь виглядати якнайкраще, – застеріг їх Пітер. – Перше враження завжди найважливіше.

Він був радий, що ніхто не спитав його, що таке «перше враження». Вони занадто перейнялися тим, щоб виглядати якнайкраще.

Ватажок тихенько постукав, і всі діти завмерли, не було б чути жодного звуку, якби не Тінкер Белл, яка стежила за ними, сидячи на гілці та відверто знущаючись.

Питання, яке найбільше хвилювало хлопців: якою буде відповідь на стукіт? Якщо вона леді, то що їй подобається?

Двері відчинилися і на порозі з'явилася Венді. Загублені всі, як за командою, зняли шапки.

Господиня дивилася на них зачудовано, вони й не думали, що, відкриваючи двері, вона настільки здивується.

– Де це я? – спитала вона.

Звісно, Малюк відгукнутися першим.

– Леді Венді, – сказав він квапливо, – ми збудували для вас хатинку.

– О, скажіть, що вона вам подобається, – заскиглив Хвостик.

– Милій, чудовий будиночок, – відгукнулася Венді, і це були саме ті слова, які сподівалися від неї почути.

– А ми – ваші діти! – зарепетували близнюки.

Тоді всі хлопці опустили на коліна і стали її благодіяти:

– Леді Венді, станьте нашою мамою!

– Хто, я? – сказала Венді і засіяла. – Я б дуже хотіла, але розумієте, я ж іще тільки дівчинка. Мені бракує досвіду.

– Це не важливо! – зауважив Пітер, наче він знав усе про мам, хоча насправді знав про них найменше з усіх. – Все, що нам треба, то це просто хорошу людину на роль матері.

– О, любі, – розчулилася Венді, – розумієте, мені здається, що я саме така.

– Така, така, – закричали всі, – ми це відразу збагнули.

– Дуже добре, – сказала вона. – Я постараюся. А тепер ну-мо додому, мої неслухняні дітки. Я впевнена, що ви намочили ноги. Негайно же покладу вас у ліжечко, а поки ви закуняєте, встигну закінчити казку про Попелюшку.

І вони спустилися вниз. Не знаю вже, як вони там усі помістилися. Але все якось інакше вимірюється в Ніколандії. Це був перший із багатьох веселих вечорів, які вони провели з Венді.

Поступово всі діти послули, а Венді підіткнула їм ковдри. Сама ж вона цієї ночі спала в своїй маленькій хатинці, а Пітер стояв на варті з оголеною шаблею, бо віддалік лунали голоси піратів, і було чути, як у лісі нишпорять вовки. Маленька хатинка виглядала так затишно і безпечно в темряві, яскраве світло пробивалося з-під фіранок, а з димаря тоненько курилося. Пітер стояв на чатах. Через якийсь час і він заснув, і кілька фей натрапили на нього, повертаючись додому з балу. Вони, мабуть, помстилися б кожному з хлопчиків, який заснув би на їхньому шляху вночі, але на Пите-

ра вони не сердилися, тільки легенько полоскотали у нього в носі травичкою і полетіли далі.

Розділ 7

Оселя під землею

Найперше, що зробив Пітер наступного дня, це обміряв Венді, Джона та Майкла, щоб зробити дупла в деревах для кожного з них. Гак, як ви пам'ятаєте, глумився над хлопчиками, що їм було потрібне дупло для кожного, але він був невігласом, бо якщо дерево вам не за розміром, то дуже важко спускатися чи підійматися по ньому, а хлопці ж не були скроєні за однією міркою. Якщо дерево було якраз таке, як треба, то варто було тільки нагорі глибоко вдихнути, як ви починали ковзати вниз із потрібною швидкістю. А щоб піднятися, треба було то вдихати, то видихати повітря, трохи ворухити плечима і так звиватися вгору. Звісно, коли ви опануєте ці дії, то зможете робити всі ці речі, навіть не думаючи про них, і ніщо не становитиме для вас жодних труднощів.

Але треба, щоб усе було за розміром, тому Пітер вимірював кожного не менш ретельно, ніж коли б хотів пошити їм костюм. Єдина відмінність полягала в тому, що одяг шийють, щоб допасувати до вас, а тут ви мали бути такими, щоб пасувати до дерева. Зазвичай це вдається доволі легко. Як можна носити забагато одягу або замало, так і якщо ви опиняєтесь у вибоїстих, незручних місцях, то можете знайти й дерево неправильної форми, однак Пітер робить ще якісь дії,

і після цього ви стаєте такими, як треба. А вже коли пасуєте, то значна увага приділяється техніці спуску, і саме це, як виявила Венді для свого задоволення, гуртувало всю сім'ю просто ідеально.

Венді та Майкл здолали свої дерева з першої ж спроби, а Джон мусів ще трохи повправлятися.

Через кілька днів тренувань вони вже могли легко підійматися та спускатися. І вони палко полюбили їхню оселю під землею, особливо Венді. Там була одна велика кімната, так усі житла треба робити, з підлогою, з якої можна було б викопати хробака, якщо хочете податися на риболовлю, на цій підлозі також росли великі гриби чарівних кольорів, які використовували, як ослінчики. Деревце Некація щосили намагалося прорости в центрі кімнати, але щоранку вони пиляли стовбур до одного рівня з підлогою. Коли надходив час пити чай, воно виростало приблизно на два фути, і тоді вони клали на нього двері, так виходив стіл. Але як тільки чаювання закінчувалося, загублені спилували деревце знову, і в кімнаті тоді ставало достатньо місця для ігрищ. У кімнаті був величезний камін, до якого можна було досягнути з будь-якої частини кімнати, якби вам запраглося запалити його. Через нього Венді натягнула мотузки, виготовлені з волокон, на яких вона розвішувала білизну. Ліжко на день підіймалося, прихилилося до стіни, а ввечері, рівно о пів на сьому, воно опускалося і займало майже половину кімнати. Й усі хлопчики спали в ньому, крім Майкла, лежачи, як сар-

дини в бляшанці. Існувало суворе правило перевертатися на інший бік тільки за командою всім водночас. Майкл також мав би там спати, але Венді вважала, що у неї має бути хтось маленький. Ви ж знаєте, які ті жінки, тому для Майкла до стелі підвісили кошик.

Інтер'єр в оселі був простий і невибагливий, але він різко відрізнявся від того, що якимсь ведмежатко могло б учинити в такому підземному обійсті за таких же обставин. Та була одна ніша в стіні, не більша за пташину клітку, що слугувала особистими апартаментами Тінкер Белл. Вона відокремлювалася від загальної кімнати тоненькою фіранкою, бо Тінк була дуже вередлива і завжди мала потребу чепуритися при роздяганні чи одяганні. Жодна жінка, навіть велика, не могла б отримати вишуканіший салон, роздягальню та спальню в одному приміщенні. Тапчан, як вона завжди його називала, був справжнім ложем, на масивних ніжках. Колір постільної білизни змінювався залежно від того, які квіти розцвітали в цю пору року. В її дзеркалі жив Кіт у чоботях, а таких меблів зараз залишилося лише три взірці, відомі з казок. Рукотийник аж виблискував й обертався, креденс походив із часів Карла VI, а килим був найкращий, з раннього періоду Марджері та Робіна. Був там ще й чарівний світильник, про людське око, звісно, адже вона сама освітлювала своє житло. Тінк дуже зневажала всю обстановку в оселі хлопчиків, утім, можливо, й її кімнатка, хоча й гарна, виглядала достатньо пихато, як високо задертий носик.

Мені здається, що все це особливо вабило Венді, адже ці хлопчики були тільки її, тому це допомагало їй так багато зробити. Бувало, що цілими тижнями, за винятком церування панчіх вечірньої пори, вона не підіймалася нагору. Багато часу забирало готування їжі, це я можу підтвердити, бо сам засунув ніс у горщик, і навіть якби нічого не було в ньому, навіть якщо б не було самого горщика, мама мала нагодувати всіх. Ніколи не було відомо точно, буде це реальна їжа чи лише вдавана, все це залежало від примхи Пітера: він міг їсти так, ніби це було частиною гри, а міг наминати так, що його могло знудити (так напихався їжею), таке стається з більшістю дітей, і це краще, ніж щось інше. Це ще одна річ, про яку варто згадати. Уявне було настільки реальним, що під час їжі ви могли відчувати її форму і навіть смак. Звісно, таке треба було спробувати, але ви й були змушені наслідувати його приклад, навіть якщо були вже занадто гладкі для свого дерева, і навіть не сподіваючись, що вам дозволять поїсти.

Улюбленим часом доби для Венді був час для шиття і церування після того, як усі діти вже вляглися. Тоді, як вона казала, мама могла б перевести подих. І вона захоплювалася створенням нових речей для своїх дітей, ставила подвійну латочку на коліна, бо вони всі мали найбільше клопотів із колінами.

Коли ж вона брала кошик із їхніми шкарпетками, то в кожній була величезна дірка, Венді знімала вгору руки і казала:

– О, любі, часом я думаю, що старим паннам можна позаздрити!

Але обличчя її при цьому світилося.

Пригадуєте нашу розмову про ручного вовка? Так ось, він дуже швидко пронюхав, що Венді з'явилася на острові, розшукав її і вони зустрілися, як старі друзяки. Після цього він уже слідував за нею всюди.

Час минав собі дуже повільно, та чи часто згадувала Венді своїх батьків, які залишилися десь далеко? Це напрочуд складне запитання, бо дуже важко було сказати, скільки вже часу вони були в Ніколандії, бо його розраховують за кількістю місяців і сонць, а тут змінюють вони один одного частіше, ніж на материку. Та боюся, що Венді не надто переймалася долею своїх татуса та матусі. Але вона була абсолютно впевнена, що вони будуть завжди тримати відчиненим вікно, через яке вилетіли їхні діти, щоб вони могли повернутися, і це її дуже заспокоювало. Що її турбувало більше, то це те, що Джон пригадував своїх батьків тільки приблизно, як людей, яких він колись знав, а Майкл уже встиг навіть повірити, що Венді й є їхня справжня матінка. Ці речі лякали її трохи, але Венді прагнула виконувати свої обов'язки, щоб воскресити старе життя в їхніх головах, навіть вигадала для них контрольні роботи, на зразок тих, які у неї бували в школі. Інші хлопчики міркували, що це дуже цікаво, хотіли долучитися, тому змайстрували дві грифельні дошки. На одній із них Венді писала запитання, а на іншій вони писали відпо-

віді. Запитання були найпростіші: «Якого кольору були очі у мами?», або «Хто був вищий на зріст – татко чи матуся?», або «Була мама брюнеткою чи білявкою?». І ті відповідали на всі три запитання, якщо могли. Іноді вона загадувала їм написати твір не менше, ніж на сорок слів: «Як я провів свої останні дні», «Порівняйте характер татуса та матусі», один із них – на вибір. Або ще: 1) «Опишіть мамин сміх»; 2) «Опишіть татів сміх»; 3) «Опишіть мамину вечірню сукню»; 4) «Опишіть свою дитячу кімнату і те, що там було».

Якщо хтось не міг відповісти на запитання, йому пропонувалося просто поставити хрестик. І її жахливо засмучувало, що навіть у роботі Джона з'являлося останнім часом дуже багато хрестів. Звісно, єдиний, хто не ставив ніколи хрестиків, був Малюк, і ніхто не міг би бути більш безнадійним за нього, бо його відповіді були зовсім безглуздими, через те, що він справді забув своє минуле: меланхолія – страшна річ.

Пітер у цьому участі не брав. По-перше, він не визнавав жодної мами, крім Венді. А по-друге, він був єдиним хлопчиком на острові, який не вмів ні прочитати, ні написати навіть маленького слова. Він був вищим за такі дрібниці.

До слова, всі запитання були складені в минулому часі. Яким був колір очей матері тощо. Венді, вочевидь, також стала забувати.

Пригоди, природно, як ми побачимо далі, стали їхніми буднями. Але в цей час Пітер вирішив, що через Венді нова гра, яка дуже його захоплювала, більше не цікавила його.

го, але так завжди траплялося з його забавами. Гра полягала в тому, щоб вдавати, що сталася якась надзвичайна пригода, вихваляючись перед Джоном і Майклом. Так ставалося повсякчас, вони сиділи на кріслах, підкидаючи кульки в повітря, штовхали один одного, ходили на прогулянку і поверталися, прикидаючись, що тільки-но підстрелили ведмедя. Іноді Пітер нічого не робив, сидів на кріселку, кудись витріщившись. Він не міг не дивитися так довго, і вигляд його був таким кумедним, що зумисне так скорчитись було важко. Хлопчик вихвалявся, що ходить пішки заради свого здоров'я. Впродовж кількох сонць вони зачаровано вислуховували оповідки про його пригоди. І Джон, і Майкл також були змушені прикидатися, бо в іншому випадку він би поставився до них серйозно.

Пітер часто ходив кудись один, а коли повертався, важко було визначити, трапилася йому на шляху якась небезпечна пригода чи ні. Іноді він про це просто забував. А потім, коли ви вже його знаходили, то міг би багато що розповісти, і все ж знайти його часом бувало нелегко. Іноді він приходив додому з перев'язаною головою, і поки Венді бідкалася над ним і промивала рану кип'яченою водою, хлопчик розповідав їй якусь карколомну історію. Але Венді ніколи ні в чому не могла бути впевнена, ви ж знаєте. Проте траплялося багато пригод, про які вона знала, що це правда, бо сама брала в них участь. Були і такі, які були правдиві частково, бо інші хлопці брали в них участь і запевняли, що все в них –

чистісінька правда.

Для того щоб описати їх усі, довелося б написати книжку таку ж грубу, як словник із англійської мови, і максимум, що можна зробити, це описати одну, як взірець того, що саме відбувалося на острові. Складність полягає в тому, яку з них вибрати. Може, про те, як червоношкірі якимось напали на підземну оселю? Це була кривава бійка, особливо цікава тим, що показує одну з особливостей Пітера, який опинився в гущі бою і зміг переломити стан справ на власну користь. Коли перемога вже була на їхньому боці, він чинив по-одному, а іноді й по-іншому, коли волав: «Я червоношкірий сьогодні? А ти, Базіко?» І Базіка відповідав: «Я червоношкірий, а ти, Хвостіку?» Хвостик кричав: «Я червоношкірий, а ти?» і так далі. Тоді всі вони були індіанцями. І, звісно, це закінчилося б протистоянням зі справжніми червоношкірими, якби ті не захопилися вигадками Пітера і не погодилися б удавати із себе загублених хлопчиків. А потім усе починалося знову, навіть завзятіше, ніж будь-коли.

Ця надзвичайна пригода закінчилася добре, але ми ще не вирішили, що це була саме пригода, тому хочемо розповісти про неї. Можливо, було б краще розказати про один нічний напад червоношкірих на підземну оселю, коли деякі з них застрягли в дуплах дерев і їх довелося вибивати, як корки. Або можна було б розповісти, як Пітер врятував життя Тигровій Лілії в Лагуні русалок, і таким чином зробив її своїм союзником.

Або можна розповісти про торт, який пірати спекли для хлопчаків, розраховуючи, що ті його відразу з'їдять і загинуть. І як вони підкладали його в різні місця, але Венді завжди виривала торт із рук своїх дітей, так що він із часом втратив свій привабливий вигляд, став таким же твердим, як камінь, і використовувався, як снаряд. А одного разу сам Гак спіткнувся об нього і впав додолу в темряві.

Або розповісти вам про птахів, які були особистими друзями Пітера. Особливо птаха Ніволга. Вона звилася собі гніздо на дереві біля самого берега лагуни, але воно впало у воду, коли птаха висиджувала пташенят, тому Пітер наказав, щоб ніхто її не турбував. Це була гарна історія, й її кінець показує, наскільки вдячним може бути птаха.

Й якщо ми вже згадали це, то варто також сказати, що вся лагуна була пригодною, але, звісно, доведеться розповідати вже про дві пригоди, а не про одну. Коротша пригода, хоча й захоплююча, була пов'язана з Тінкер Белл, яка за допомогою інших фей хотіла перевезти сплячу Венді на материк на великому листочку. На щастя, листочок втримався, Венді прокинулася, міркуючи, як вона там опинилася, і попливла назад. Або, знову ж таки, ми могли б вибрати випадок, коли Пітер «підкорював левів», коли намалював стрілою навколо себе коло і був упевнений, що ніхто не наважиться перетнути його. І хоча він прочекав там кілька годин, ніхто з хлопчиків, Венді це бачила, затамувавши подих, з-за дерев, не наважився прийняти виклик свого ватажка.

Але ж треба історію одну якусь? Мабуть, треба кинути жереб.

Я кинув жереб і він випав на лагуну. Так майже сповнилося одне бажання, як утерти носика Тінк. Звісно, можна було б кинути ще раз, а краще зробити це тричі. Однак, нехай уже буде лагуна.

Розділ 8

Лагуна русалок

Якщо ви трохи примружите очі і при цьому вам пощастить, тоді побачите великий простір, заповнений водою кольору, який важко розпізнати у сутінках. А якщо ви заплющите очі, то простір набуде контурів і засяє різними барвами настільки яскраво, що буде здаватися, ніби це палає вогонь. Але якраз перед тим, як полинати на вогник, ви побачите лагуну. Тільки в такий спосіб її можна розгледіти з материка, тільки в таку рідкісну мить. Якби ви могли розглядати її хоча б дві секунди, то запримітили б прибій і почули спів русалок.

Діти часто гаяли довгі літні дні в цій лагуні, плавали або пірнали більшу частину часу, бавилися з русалками у воді й таке інше. Не треба думати, що саме тому русалки були дружні до них: навпаки, було причиною великого жалю для Венді, що за весь час перебування на острові їй так і не вдалося почути від русалок жодного путнього слова. Коли вона тихцем прокрадалася до краю лагуни, то могла їх розгледіти, особливо на Скелі Потопельників, де вони любили грітися, ледаче вичісувати волосся, що дуже дратувало дівчинку. Їй іноді навіть вдавалося підпливти до них нишком, але як тільки вони помічали гостю, то всі разом кидалися в воду і сильно били об воду хвостами, зовсім не випадково, а навмисно.

До хлопців вони ставилися абсолютно так само, за винятком Пітера, який теревенив із ними на Скелі Потопельників годинами або вилазив їм прямо на хвості. Він подарував Венді один із їхніх гребінців.

Найбільше русалок опиняється в лагуні, коли народжується новий місяць, тоді вони збираються там і видають дивні, жалібні звуки. Але в ці години лагуна небезпечна і смертельна, про це обов'язково треба пам'ятати. Венді взагалі жодного разу не бачила лагуну при місяці. Не тому, що боялася, що Пітер не зможе захистити її від якоїсь небезпеки, а тому, що твердо дотримувалася режиму, за якого всі зобов'язані о сьомій годині бути вже в ліжку.

Вона часто бувала в лагуні, проте в сонячні дні після дощу, коли русалок там збиралося аж надто багато, щоб гратися з бульбашками. Бульбашки різних кольорів веселки виникали з води і здіймалися, як кульки, коли русалки, грайливо б'ючи своїми хвостами, намагалися триматися всередині веселки, поки бульбашки не лускали. Їхньою метою було зависати на краєчку веселки, для цього було дозволено користуватися і руками. Іноді цілий десяток таких забав міг відбуватися в лагуні водночас, і це мало доволі привабливий вигляд.

Але цієї миті діти, які намагалися приєднатися до них, були змушені бавитися окремо, бо русалки відразу ж зникали. Проте у нас є докази того, що вони таємно спостерігали за порушниками і часто переймали собі дитячі ідеї. Джон ви-

найшов новий спосіб потрапляння в бульбашку, з головою, а не рукою, і русалки прийняли його. Це була ще одна ознака того, наскільки Джон поринув у Ніколандію.

Крім цього, ставалося достатньо, щоб побачити, що дітям достатньо відпочити на скелі впродовж півгодини після обіду. Венді спонукала їх робити так, і це мало бути справжнім відпочинком, навіть якщо їжа була несправжня. То ж вони лежали собі на сонці, а їхні тіла виблискували в його променях, в той час, як дівчинка сиділа поруч і пильно за ними наглядала.

Того дня вони всі опинилися на Скелі Потопельників. Скеля ця була розміром не набагато більша за їхнє велике ліжко, але, певна річ, вони вже знали, як займати зовсім мало місця. І вони дрімали або, принаймні, лежачи із заплющеними очима, часом нагороджуючи один одного щипками, коли вважали, що Венді не бачить.

А вона була дуже зайнята шиттям.

Маленькі баранчики побігли по воді, сонечко сховалося, по воді прокралися тривожні тіні, і вода раптово охолола. Венді вже не могла бачити, щоб засунути нитку в голку, і коли вона глянула вгору, то лагуна, завжди така весела, стала грізною та недружною.

Вона знала, що ніч ще не настала, але було так темно, як справжнісінької ночі. Ні, це було гірше за ніч. Щось ще не настало, але цією темрявою і тремтінням попереджало, що скоро з'явиться. Що ж це було?

Пригадалася купа страшних історій, які вона чула про Скелю Потопельників, як злі капітани висаджували на ній моряків і залишали їх там тонути. І вони топилися на ній під час припливу, бо тоді опинялися зануреними у воду.

Звісно, їй би краще розбудити дітей. І не тільки тому, що насувалося щось незнайоме. А тому, що вже було досить їм спати на скелі, ставало прохолодно. Але Венді була недосвідченою матір'ю. Їй здавалося, що коли вже встановили правило спати півгодини після обіду, то треба цього правила суворо дотримуватися. І хоча страх був на її боці, мамі хотілося почути голоси хлопчиків, та вона не стала будити їх. Навіть коли почула приглушений звук весел, хоча її серце затріпотіло, дівчинка все одно не будила дітей. Вона стояла над ними, щоб оберігати їхній сон. Хіба це не хоробрий вчинок Венді?

На щастя, один із хлопців відчував небезпеку, навіть коли спав. Пітер схопився, сну в нього наче й не було, і він тут же розбудив усіх інших.

Він застиг нерухомо, приклавши одну руку до свого вуха.
– Пірати! – закричав він.

Усі присунулися до нього ближче. Дивна усмішка загра-ла на обличчі Пітера, і Венді, побачивши її, сіпнулася. Коли ця посмішка з'являлася на обличчі цього хлопця, ніхто не смів звертатися до нього з жодним запитанням, все, що вони могли зробити, бути готовими коритися. Пролунав наказ гострий і проникливий, всі мовчки чекали цієї команди:

– Пірнай!

У повітрі замиготіли ноги, і за мить лагуна виглядала зовсім пустельно. Скеля Потопельників самотньо височіла посеред грізної води, ніби її саму прирекли на загибель.

До берега причалив човен. Це було піратське суденце, в якому пливли троє – Сміхун і Старкі, а третьою була не більше і не менше, як Тигрова Лілія. Її руки та ноги були зв'язані, і вона знала, яка доля її чекає. Індіанку хотіли залишити на камені до скону, такий кінець був навіть страшнішим, ніж смерть у результаті пожежі чи тортур, бо про це не було написано в книзі її племені, тому дівчина не знала, як через воду потрапити в щасливі мисливські угіддя пращурів. Проте її обличчя залишалося незворушним, бо Лілія була донькою вождя і мала намір прийняти смерть із гідністю.

Пірати спіймали індіанку в ту мить, коли вона піднімалася на борт із ножем у зубах. На кораблі не несли вахту, бо Гак вихвалявся, що його ім'я народжує вітер у морі, охороняючи судно на мило навколо. Тепер доля бранки також допоможе охороняти його. Ще один стогін вчувався у цьому нічному вітрі.

У напівтемряві, яку вони принесли із собою, два пірати не зауважили скелю, аж поки не врізалися в неї.

– Але ж ти й телепень, – гаркнув ірландський голос, це був Сміхун. – Ось скеля. Давай скинемо тут цю червоношкіру, і нехай собі тоне.

Однієї хвилини їм вистачило, щоб перекинути вродливу дівчину на камінь. Вона була занадто горда, щоб чинити їм

марний опір.

По інший бік скелі дві голови погойдувалися на хвилях, Пітера та Венді. Венді плакала, бо вперше в житті зіткнулася з трагедією. Пітер бачив багато трагедій, але він про них усіх забув. Він не стільки жалів перед Венді Тигрову Лілію, скільки його обурювала несправедливість, тому замишлював врятувати індіанку. Найпростіше було, звісно, дочекатися, поки пірати відпливуть, але ватажок ніколи не обирає легких шляхів.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.